

PERSEVERENȚĂ

Victoria – Columbia Britanică

Mulțumesc, frate Borders. Puteți să vă așezați. Îmi pare rău că am întârziat, dar a fost vorba de un bebeluș bolnav. Părinții lui au venit aici foarte întristați și eu m-am rugat pentru acel copilăș mic și peste niște batiste care mi-au fost aduse. Voi credeți în această slujbă de rugăciune pentru bolnavi, nu-i așa? Desigur.

Nouă ne este dat acest mare privilegiu săptămâna aceasta de a fi cu voi, niște oameni deosebiți de pe această insulă, din portul Port Alberni și orașul Victoria. Eu am fost foarte recunoscător seara trecută. Inima îmi ardea în mine când am văzut acel grup de aseară cum și-au mărturisit păcatele și au venit să se pună în rânduială.

Aceasta înseamnă că este o mare posibilitate de trezire pentru insula aceasta de aici, iar Dumnezeu poate să v-o dea. Eu cred că El va face aceasta dacă noi îl credem. Noi avem credință că El o va face.

Eu îi mulțumesc fratelui Eddie Byskal, care este un băiat foarte prețios. Eu am îndrăgit acest tânăr din momentul în care l-am întâlnit în Dawson Creek. Eu am fost mai întâi în Grande Prairie, dar pe el l-am întâlnit la Dawson Creek. El îmi povestea cum s-a dus ca misionar la indieni. Eu i-am spus: „Eddie, eu voi veni iar în Canada într-una din zilele astea și atunci voi veni să îți văd prietenii.”

El a răspuns: „Desigur. Este în regulă. Unii din frați poate vin la Victoria, așa că ne împărțim timpul și vom merge și acolo. Ei vor avea o adunare mare acolo. O convenție.”

Mie mi-a părut rău că am ajuns împreună cu fratele Borders în acel timp în care ei aveau o convenție. Dacă unii dintre frați se întâmplă să fie prezenți, noi nu dorim să vă umbrim convenția. Noi vrem numai să ne rugăm pentru bolnavi în timpul șederii noastre. Eu vreau să spun că voi aveți niște oameni minunați și că suntem încântați că ne aflăm aici.

Acesta este sfârșitul unei serii de unsprezece întâlniri la rând, fără nici o pauză, și vocea mea este aproape pe ducă. În după-masa aceasta voiam să vorbesc despre tema „Paradox”, dar venind înapoi cineva mi-a șoptit: „Tu nu ai voce să vorbești despre acest lucru”, așa că am ales o altă temă pentru astăzi.

Eu am adunări după adunări încă din luna Mai. Eu am fost în Green Bay, Michigan, și de acolo în Chicago, Illinois până în Southern Pines, Carolina de Nord, apoi jos în Columbia, Carolina de Sud, apoi în Cow Palace din Los Angeles. Apoi de acolo în Santa Maria, în Grass Valley, apoi în Spokane, și de acolo înapoi la Salem și din Salem aici. Vedeți? Eu încep să obolesc.

Predicatul nu mă deranjează. Vocea îmi devine răgușită din cauza vorbitului prea mult, dar ceea ce mă obosește cel mai mult, sunt vedeniile. O vedenie este mai ceva ca zece ore de predicare cu voce tare. Numai una te va pune într-o astfel de stare.

Eu sunt foarte recunoscător pentru marea voastră credință cu care ați răspuns acestei prime întâlniri. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Această adunare cred că a avut niște cheltuieli. Când am venit aici i-am spus fratelui Eddie: „Frate Eddie, nici măcar să nu pomeniți de bani în adunare. Biserica noastră de acasă se va îngriji de asta, pentru că suntem străini.” Eu înțeleg că el deja s-a îngrijit de acest lucru și eu i-am spus să plătească cu acei bani cheltuielile și să nu lase nici o datorie neplătită. Noi nu credem în cerșit de bani. Eu mă aflu în această slujbă de treizeci și doi de ani și nu am cerut niciodată bani în adunare. Așa este. Eu sunt plătit de biserica mea cu 100 de dolari pe

săptămână și voi știți cum trebuie să trăim cu acești bani.

Dar vedeți, Domnul nostru nu avea nici măcar un loc unde să își pună capul. Așa este. Vedeți? El avea o singură haină când a fost pe pământ, și până și aceea i-a fost dată de cineva. Eu nu cred că este un lucru creștin să te compari cu lumea. Ca să fii la modă tu trebuie să te menții la înălțimile pe care le cere lumea. Nouă nu ne trebuie decât foarte puțin, și aceasta este calea cea mai bună. El a fost în felul acesta. El a fost Gloria lui Dumnezeu, dar nu a avut nici măcar un loc în care să își pună capul când a venit aici jos. Eu cred că în felul acesta ar trebui și noi să trăim.

Mulți oameni știu cum este să ai o astfel de slujbă. Dacă ai fi fost un renegat, ai fi putut ajunge milionar. Mie îmi este teamă însă și să scriu un CEC în după-masa aceasta din cauza contului meu în bancă ce nu are mai mult de două sau trei sute de dolari. CEC-ul ar fi fără acoperire. Noi nu suntem aici pentru bani. Noi suntem aici ca să încercăm să ajutăm împărăția cerului. Eu nu condamn nici o biserică sau organizație. De multe ori voi mă auziți lovind în ele, dar eu nu lovesc în organizație, ci în păcatul care se află în ea. Eu lovesc în păcat.

Dacă eu te văd mergând într-o barcă pe apă, iar acea barcă este găurită și se apropie de o cascadă periculoasă, eu voi începe să strig la tine și să te cert ca să încerc să te scot de acolo, și voi face asta nu pentru că nu îmi place de tine sau nu te iubesc. Eu te iubesc. Credința și dragostea corectează. Vedeți? Ea corectează.

Dacă tu ți-ai vedea copilașul că stă acolo pe stradă și știi că traficul merge pe stradă de colo colo, tu ai spune: „Copile dragă, eu cred că tu ar trebui să intri în casă”? Cam așa procedează unii predicatori când încearcă să își corecteze adunarea. Dar dacă tu ai fi o mamă sau un tată adevărat, te-ai duce acolo și l-ai scoate afară, și dacă ar merge iarăși în stradă, tu ai avea în mână o nua cu care să îl corectezi. Asta nu arată că ție nu îți place de copil, ci arată că îl iubești.

Eu strig la voi pentru că știu că barca nu va putea rezista la acea cascadă, de

aceea încerc să vă scot de acolo. Aceasta urmăresc să fac. În felul acesta gândesc eu despre religia organizată. Eu nu am nimic împotriva oamenilor, ci împotriva sistemului care ține frații despărțiți. Ei spun: „Eu sunt prezbiterian și nu am nimic de-a face cu aceste lucruri...”

Eu am fost în spital și înainte de a începe să mă rog, am spus: „Ați vrea să vă aplecați capetele?”

„Noi suntem metodiști.”

Am întrebat odată o femeie: „Ești creștină?” iar ea a răspuns: „Vreau să știi că eu ard olumânare în fiecare seară”, ca și când asta ar avea ceva de-a face cu creștinismul.

Altă persoană a spus: „Ce? Creștin? Eu sunt american”. Eu spun că acest lucru nu este o mărturie bună pentru creștinătate. A fi american nu are nimic de-a face cu a fi creștin.

Isus a spus: „*Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea, (care înseamnă a înțelege), Împărăția lui Dumnezeu.*” Eu sunt foarte zelos pentru oameni. Sunt foarte zelos pentru biserică, atunci când văd cum organizațiile învârt oamenii și îi separă, făcându-i diferiți, apoi același grup începe să se răcească față de Cuvântul lui Dumnezeu. Eu nu am nimic împotriva lor, ci încerc să iau Cuvântul lui Dumnezeu și să îl pun înapoi la locul lui.

Eu am fost numit odată predicator în biserica misionară baptistă. Biserica misionară baptistă nu este o organizație, ci o frăție. Tu pur și simplu aparții acesteia. Este ca o interdenominațiune. Tu poți predica orice dorești. Atâta vreme cât trăiești o viață curată, tu poți fi un misionar baptist. Lucrurile imorale sunt singurele lucruri care te pot pune la o parte. Ei cred că apa te poate boteza în părtășie, iar Duhul în Trup. Nu contează deci cum ai fost botezat, tu trebuie să te

botezi din nou ca să devii un baptist, pentru că asta te pune în părtășie. Vedeți? Când am vorbit despre Îngerul Domnului, fraților mei, ei au crezut că mi-am pierdut mințile. Eu însă am spus: „Dacă Dumnezeu m-a trimis să fac acest lucru, atunci trebuie să fie cineva care să îl primească.”

Când vin la penticostali, este ca și când aș pune o mănușă peste o mână rece. Vedeți? Se potrivește bine. Când însă am aflat că ei erau împărțiți în organizații certându-se între ei, eu nu m-am alăturat nici unui grup, ci am stat în spărtură spunând: „Noi suntem frați și nu putem să ne certăm unii cu alții.” Atâta timp cât ne certăm unii cu alții, diavolul stă și se uită la noi râzând. El ne are astfel la mână. Haideți să ne punem umerii unul lângă altul și să ne unim eforturile ca niște soldați creștini. Toate organizațiile stau împreună pentru un singur lucru, și anume Cuvântul lui Dumnezeu. Așa este. Fie ca steagul să fluture sub sângele Fiului Său, Isus Hristos.

Eu știu că aseară și chiar și în alte dăți, am încercat să păstrez mesajele cât am putut de simplu. Dacă ei ar crede numai acel mesaj simplu, Dumnezeu i-ar călăuzi.

Oamenii cred că eu mă înfierbânt când predic, dar nu sunt înfierbântat. Eu știu pe ce stau și am numai un simțământ bun. Cineva a spus: „Tu ești nebun”. Dacă sunt nebun, atunci să mă lăsați în pace, pentru că eu mă simt mai bine în felul acesta decât în alt fel. Unii oameni spun: „Ei bine, noi suntem o biserică veche. Noi am fost primii...”

Eu am o povestioară mică să vă spun despre copiii mei. Eu sunt tată și îmi iubesc copiii. Mama lui Billy, fiul meu, a murit când el era doar un mic copil. Eu i-am fost și mamă și tată și aveam grijă de el, dar el plângea după mamă, când eu nu aveam să îi dau nici o mamă. A durat așa câțiva ani până când el a fost destul de mare să îl trimit la școală. Eu mergeam la adunări și nu puteam avea grijă de el, așa că m-am recăsătorit după care am avut trei copii.

Eu am două fetițe și un băiețel. Rebeca este cea mai mare. Ea este mai slăbuță și cu picioare lungi. Sara este cea mijlocie, și ea este mai scundă. Becky este blondă, iar Sara brunetă. Becky are ochii mari albaștri și păr blond, iar Sara seamănă mai mult cu mama ei, fiind brunetă cu ochii închiși la culoare, dar ele sunt amândouă fetele lui tata.

Ele mă așteaptă când vin acasă. Eu mergeam la adunări și eram foarte obosit, dar ele mă așteptau. De fiecare dată când trecea un avion, ele spuneau: „Tata vine acum.” Eu însă am sosit mai târziu, și după o vreme ele au devenit somnoroase. Știți cum spun ei, omul nisipului le-a intrat în ochi, așa că mama lor le-a trimis la culcare. Ea a așteptat, iar avionul a avut întârziere. Eu am sosit pe la ora unu dimineața. După ce ieșeam din adunări eram așa de obosit, că nu puteam nici să dorm.

Billy mi-a spus pe drum: „Tati, tu arăți foarte obosit.”

Eu i-am răspuns: „Billy, eu trebuie să folosesc tot efortul.” El a spus: „De ce nu mergi acolo să spui: „Mă voi ruga pentru bolnavi,” apoi să începi linia de rugăciune, fără să mai predici. Acolo nu sunt mulți oameni. Este o adunare micuță.”

Am spus: „Eu aș pune tot atâta efort acolo ca și într-o adunare de o sută de mii de oameni.” Vedeți? Și am continuat: „Eu sunt dator prin dragostea lui Dumnezeu care mă trimite la biserica Lui.”

M-am gândit de multe ori ce aș face dacă aș avea două picături din sângele literal a lui Isus Hristos într-un pahar? Cum l-aș ține eu ca să nu îl vărs? Eu l-aș ține la piept, aproape de inimă și aș spune: „Doamne Dumnezeule, eu apreciez acest sânge.” Înaintea Lui, eu am ceva mai mare în seara aceasta. Eu am dovada cumpărării acestui sânge înaintea mea. El te-a iubit mai mult decât și-a iubit propria viață.

Cum ar trebui atunci să mă port cu tine? Sincer și onest. Eu trebuie să spun păcatului pe nume, chiar dacă mă rănește pe mine sau pe tine.

Eu trebuie să fac tot ce pot ca să fiu un slujitor al lui Hristos cinstit și drept.

Să mă întorc acum la istorioara mea cu fetițele mele. Eu nu puteam dormi, așa că m-am sculat, m-am dus în camera de zi și m-am așezat pe un scaun. În zorii zilei, am auzit cum patul a scârțâit în camera copiilor, iar Becky s-a trezit. Ea s-a uitat pe geam și a văzut că este lumină afară, și-a dat pătura la o parte și a venit repede pe hol și m-a văzut stând acolo. Micuța Sara s-a trezit și ea după ce Becky s-a trezit. Sara era o copilă micuță pe vremea aceea; ea avea cam patru ani. Becky avea cam opt sau nouă ani.

Copiii mei poartă ce lasă cei mai mari în urmă. Știți voi, dacă cel mai mare primește ceva, atunci lucrurile lui rămân la cei mai mici din familie, așa că Sara purta pijamalele lui Becky, știți voi, acelea cu picioare mari de iepure. Sara, cu piciorușele ei mici în pijamalele acelea mari nu putea să țină pasul cu sora ei mai mare. Picioarele acelea mari de iepure țopăiau de colo-colo. Becky a ajuns prima la mine, așa că a sărit pe genunchii mei și mi-a cuprins gâtul cu brațele strigând: „Tati!” Bineînțeles că asta face să-ți crească inima în piept. Ea s-a întors și a văzut-o pe Sara cum venea cu acei ochi mici și negri, cât putea de tare. Ea a văzut că Becky a ajuns înaintea ei și biata de ea s-a arătat tare dezamăgită.

Becky s-a uitat împrejur și a spus: „Sara, sora mea, vreau să știi ceva. Eu am ajuns aici prima.” Asta încearcă să ne spună și biserica cea mare. „Eu am fost aici prima și îl am pe tata tot, iar pentru tine nu mai este nimic.”

Săraca Sara, asta a durut-o foarte tare. Buzele ei au început să tremure, iar ochii ei mari negri au început să își schimbe culoarea. Ea a început să se întoarcă, dar eu i-am făcut așa cu degetul și i-am arătat celălalt genunchi. Ea a venit către mine. Ochii ei s-au luminat și ea a venit până la piciorul meu. Ea era însă mai încurcată în picioare, cum spunem noi aici, pentru că nu fusese de multă vreme

prin împrejurimi, ca o biserică tânără. Ea era cam dezorientată. Ca să nu o las să cadă, eu mi-am bus brațele în jurul ei și am strâns-o aproape de mine.

Ea a stat acolo o vreme, apoi și-a întors capul micuț, s-a uitat la sora ei și a spus: „Rebeca, sora mea, poate că este adevărat că îl ai tot pe tata, dar vreau să știi un lucru, că tata mă are pe mine cu totul.”

Tot așa simt și eu. Eu poate că nu am educația și calificarea ce ar trebui să o aibă un predicator, și poate că sunt mai încurcat în picioare, dar eu vreau ca El să mă aibă în întregime. Atâta vreme cât El mă ține, asta este tot pentru mine.

Vă mulțumesc pentru suportul vostru. Se face târziu și știu că voi aveți servicii în seara aceasta. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dacă pot să vă ajut cu ceva, să îmi scrieți. Eu nu încerc să vă iau adresele. Nu. De multe ori oamenii se folosesc de lucrul acesta să ia adresele altor oameni pentru publicitate. Eu am o secretară și un birou la capătul unei case-vagon, și așa încercăm să răspundem la scrisori. Este vorba mai mult de intenția pe care o avem ca să vă ajutăm. Eu voi fi bucuros să vă trimit o batistă de rugăciune, sau orice pot. Nu este nici o plată pentru nimic.

Noi știm că de obicei, când oamenii spun: „Scrieți-ne”, ei își formează o rețea de popularitate, și se folosesc de oameni prin mesaje de televiziune sau radio. Eu nu am așa ceva și nu am nevoie de bani.

Cum ar putea un om cum este distinsul nostru frate Oral Roberts, să vină la o astfel de adunare, dacă el trebuie să aibă în jur de 10-15 mii de dolari pe zi? Cum ar putea să o facă? Nu ar putea. Asta este. Nu ar putea să o facă.

Deci, eu îi mulțumesc Domnului. El este isteț și are toată înțelepciunea. Eu nu sunt atât de priceput să fac acest lucru. Mie îmi place să merg acolo unde mă trimite El. Dacă este un loc micuț unde nu se găsește nimic, eu mă duc acolo. Când

m-a trimis în Africa, au am mers acolo pentru două sau trei sute de mii de oameni, apoi m-am dus în India la cinci sute de mii de oameni. Cumva, cineva se găsește întotdeauna care să plătească cheltuielile de călătorie, apoi noi ne ducem. Eu trăiesc prin credință, asta este tot. Astfel, eu pot merge oriunde mă trimite El. Nu contează unde este, eu mă duc. Dacă ar trebui să îmi fac griji să adun 15-25 de mii de dolari pe zi, vai, aș fi mai chel de cum sunt astăzi.

Vorbind de chelie, mi-am amintit de o mică glumă în legătură cu soția mea. Nu demult eu îmi pieptănam cele două sau trei fire de păr care le mai am și ea a spus: „Billy, tu ești aproape chel de tot.” Eu am spus: „Dar nu am pierdut nici măcar un fir de păr.”

„Roagă-te și spune-mi unde sunt ele.”

„Ei bine, scumpa mea, eu o să-ți spun. Dacă tu îmi spui unde au fost ele înainte să le pierd, oriunde s-ar afla ele, ele mă așteaptă să merg la ele. Asta pentru că Biblia a spus: „Până și perii capului îți sunt numărați. El va ridica totul și nimic nu se va pierde.”

Eu cred într-un Dumnezeu care ne va ridica în zilele de pe urmă. Da, domnule. Oh, cum aș dori să vă vorbesc o vreme în această după-masă să vă întăresc credința în acea înviere, și să vedeți imaginea aceasta mare cât de frumoasă este, cum cei bătrâni întineresc, cum Dumnezeu a făcut o promisiune și a confirmat-o prin Sara și Avraam, când i-a transformat pe amândoi într-o femeie și un bărbat tânăr. Eu vreau să vă arăt cum El o va face și cu sămânța lor de după ei. Oh, este atât de minunat.

Într-una din aceste zile, dacă este cu voia lui Dumnezeu și voi nu aveți nimic împotriva și mă lăsați să vin înapoi pe insulă, eu o să îmi întind un cort undeva ca să stăm patru sau cinci săptămâni ca să avem destul timp. (Adunarea aplaudă) Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Asta mă face să mă simt binevenit.

Mulți oameni nu înțeleg vindecarea divină foarte bine. Ei poate se află acum printre noi. Înainte să prinzi de veste, necredincioșii se infiltrează printre credincioși încercând să explice acest lucru, Apoi fără să îți dai seama boala lovește o persoană. Ei nu știu cum să se poarte. După ce s-a făcut rugăciunea pentru ei, se gândesc: „Oh, eu mi-am pierdut vindecarea.” Uneori chiar acela este semnul că tu ai vindecarea. Vedeți? Ei nu știu însă cum să o țină. Dacă boala vine înapoi, voi puteți să vă întoarceți și ne vom așeza în fața Domnului într-un loc mai ferit ca să vedem ce se întâmplă.

Aceste vedenii care au loc aici, voi le produceți. Acelea sunt numai niște vedenii temporare ca și când voi L-ați atinge pe El. Vedeniile adevărate însă sunt când Dumnezeu arată ce va fi, ce a fost, ce va urma și așa mai departe.

Domnul să vă binecuvânteze și să vă facă sănătoși și fericiți. Să vă rugați acum pentru mine. Haideți să ne aplecăm capetele în timp ce cerem binecuvântarea lui Dumnezeu. În seara aceasta eu intenționez să mă rog pentru toți cei ce trec în linia de rugăciune. Dacă aveți vreo rugămintă, să o faceți cunoscut ridicând mâinile. Mulțumesc și Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Tatăl nostru ceresc, noi îți suntem foarte recunoscători pentru părtășia și timpul pe care îl avem împreună în această adunare minunată cu biserica Dumnezeului celui viu. Cei din denominațiuni și alte locuri diferite ale vieții, s-au adunat împreună ca să Ți se închine iarăși în această după-masă. Noi suntem foarte recunoscători pentru aceasta, pentru credința care a fost dată sfinților și care trebuie să fie restituită din nou în zilele de pe urmă, așa cum a fost profețit că va fi.

Noi ne rugăm ca binecuvântările să cadă peste fiecare cerință. Dumnezeule, binecuvântează acești oameni. Fie ca bolile să se îndepărteze de la ei. Fie ca păstorii să audă mărturiile fraților lor timp de săptămâni întregi, mărturii despre cum bolile de stomac, durerile și alte boli i-au părăsit, fără să se mai întoarcă. Cât de recunoscători vom fi noi pentru acest lucru, Doamne. Tu ai făcut întotdeauna acest lucru. Eu știu că Tu nu ții seama de loc sau de persoană și că vei face acest

lucru din nou.

Binecuvântează-ne acum și în timp ce ne apropiem de Cuvântul Tău, fie ca Duhul Sfânt să ne descopere lucrurile ce sunt scrise aici. Dă-ne credință pentru adunarea care va urma, Doamne, pentru linia de rugăciune care se va forma în câteva momente. Noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Eu doresc acum ca voi să stați cu mine pentru un mic mesaj pe care eu doresc să vi-l predic în după-masa aceasta. Gâtul meu însă este foarte răgușit. Eu am fost recunoscător că am putut să vorbesc după toate aceste întâlniri și plimbări din clădire în clădire.

Eu doresc ca voi să mergeți la Evanghelia lui Matei capitolul 15 începând cu versetul 21 până la versetul 28. Eu doresc să citesc o bună parte de aici iar voi să mă urmăriți. Versetul 21:

„Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.” El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.” Drept răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.” Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, ajută-mi!” Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!” „Da, Doamne”, a zis ea, „dar și cățeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.” Atunci Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum vorești.” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

(Matei 15:21-28).

Aș dori să iau o temă din aceste versete, și să folosesc un singur cuvânt, și anume, **„Perseverent”**. Cuvântul „perseverent” înseamnă „a fi insistent, persistent”. Webster spune în dicționarul său că înseamnă „persistent în a atinge o țintă”. Când tu încerci să faci ceva și ești persistent în acel lucru, tu devii perseverent. Tu trebuie să ai credință în ceea ce faci.

Eu am observat un lucru în ultimii treizeci și unu de ani pe care îi am după amvon și șaisprezece ani în jurul lumii în linii de rugăciune, și anume că foarte rar vei găsi vreo persoană care să mărturisească, că nu are credință. Ei spun cu toții că au toată credința.

Dar, vedeți voi, credința este diferită de ceea ce credeți voi că este sau că nu este. Aici este vorba despre ceea ce o persoană obișnuită ar crede. De obicei este vorba de speranță, și nu de credință. Aceasta înseamnă că tu ai doar o concepție mentală a credinței, deci tu ai credință din punct de vedere mental. Dar tu trebuie să mergi în adâncime. Vedeți? Mai adânc. Credința este pozitivă. Este o nădejde. Nu este un mit sau o imaginație intelectuală, ci o nădejde. O nădejde este ceva de care tu poți să te ții. Vedeți? *„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”* (Evrei 11:1).

Voi aveți cinci simțuri în trupul vostru. Dumnezeu v-a dat aceste cinci simțuri ca să contactați casa voastră lumească. Acestea sunt văzul, gustul, pipăitul, mirosul și auzul. Ele nu au de-a face cu Dumnezeu nici unul, și nici nu îl recunosc pe Dumnezeu. Nu, și asta din cauză că ele îți sunt date numai ca să îți poți contacta casa lumească. Nici unul din aceste simțuri: gustul, pipăitul, mirosul (n.t. văzul) sau auzul, nu are de loc de-a face cu Dumnezeu. Oamenii însă se bazează și depind de ele. Voi însă nu trebuie să faceți aceasta.

Credința însă este ceva diferit. Credința este al șaselea simț cu care tu îl contactezi pe Dumnezeu. Tu poți să îl contactezi pe Dumnezeu numai prin al șaselea simț, care este credința. *„Cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este”*, și că El de asemenea răsplătește pe cei ce îl caută cu ardoare. Vedeți? Este un lucru foarte interesant. Am să vă dau un exemplu acum și am să vorbesc mai

tare. Aici se află un instrument muzical. Câți dintre voi știu că acela este un instrument muzical? Asta din cauză că am un singur simț care îl contactează, și anume văzul. Eu văd instrumentul. Nu îl aud, nu îl miros, nu îl pipăi și nici nu îl gust. Numai un singur simț îl contactează.

Voi ați auzit expresia aceea veche: „Eu sunt din Missouri. Tu trebuie să îmi arăți.” Vedeți? Statul acela se numește „statul arată-mi”. Haideți să vă arăt cât de ridicolă este această remarcă. Pentru mine este absolut imposibil să îmi folosesc simțul văzului ca să știu că instrumentul este încă acolo pentru că cineva ar putea să vină și să îl ia de acolo din spatele meu. Este imposibil. Eu nu îl văd, dar este în spatele meu. Este acolo.

A vedea nu înseamnă a crede. Vedeți? A vedea nu înseamnă a crede, pentru că eu am un alt simț care este pipăitul. A simți înseamnă aici a crede. El este tot atât de real ca și a vedea, pentru că este instrumentul. Eu simt gâtul, corzile, simt cheile ce sunt legate de corzi. Vedeți? Deci a vedea nu înseamnă a crede. Eu cred tot atât de mult că este acolo ca și când ar fi fost dacă m-aș fi uitat la el. Înțelegeți ce spun?

Același lucru se întâmplă și cu celelalte simțuri. Când oamenii spun că „a vedea înseamnă a crede”, sună ridicol. Este o insultă adusă inteligenței lor ca să creadă că a vedea, înseamnă a crede, pentru că acest lucru dă la o parte toate celelalte simțuri.

De exemplu, să zicem că acesta ar fi o sticlă de parfum. Haideți să zicem că este parfum. În regulă. Eu o văd și o simt cu mâinile mele. Dar dacă nu aș fi putut vedea sau simți? Totuși, cineva ar putea să o ridice în mână și să vină aproape de mine, iar eu aș putea spune că este acolo din cauză că simțul meu de miros devine activ, chiar dacă celelalte simțuri ale mele nu îl declară. Înțelegeți acum ce vreau să spun?

Credința este substanța lucrurilor pe care le nădăjduim, dovada lucrurilor pe

care nu le vedem, gustăm, simțim, mirosim sau vedea. Vedeți? Este de fapt un simț pe care îl cunoaștem. Nu putem să ne îndepărtăm de acest lucru. Tu ești sigur de acest lucru. Ceva se va întâmpla când tu ai acest lucru.

De multe ori, eu am adus acest exemplu. Hai să spunem că eu aș fi stat în acest vârf de munte, mort de foame, și nimeni nu mi-ar da nici un ban, iar o bucată de pâine mi-ar putea salva viața. Tu ai veni pe acolo și ți s-ar face milă de mine și mi-ai da douăzeci și cinci de cenți care ar fi prețul acelei bucăți de pâine. Eu aș fi tot atât de bucuros cu acei douăzeci și cinci de cenți ca și când aș avea pâinea în mână. De ce? Pentru că eu aș avea puterea de cumpărare a acelei bucăți de pâine. Tot ce trebuie să fac, este să merg la magazin și să îmi cumpăr pâinea. Acum eu am puterea de cumpărare a acelei bucăți de pâine. Cu ea îmi cumpăr o bucată de pâine. Aceasta este credința.

Credința nu spune niciodată: „Eu nu mă simt mai bine. Eu nu văd mai bine. Eu nu aud mai bine.” Vedeți? Ea se bucură, pentru că tu ai deja puterea de cumpărare a vindecării. Vedeți? Tu ești la fel de bucuros ca și când ai avea-o, pentru că ai puterea ei de cumpărare, care este credința. Vedeți? Credința nu se pierde niciodată.

Eu mă întorc acum la textul meu. În regulă. Eu am vrut numai să amintesc acest lucru pentru ca să vedeți că este mai adânc decât cum spun alții: „Oh, eu cred asta”. Voi credeți aceasta în mod intelectual, dar dacă credeți cu adevărat, totul din această Biblie este a vostru. Vedeți? Al vostru. Credința cumpără aceste lucruri. Totul se găsește aici: Dumnezeu însăși, în formă de literă. Credința din acel Cuvânt cumpără acel lucru pentru voi și îl aduce la împlinire făcându-l viu.

Eu am vorbit la un club Kiwanis cu ceva timp în urmă. Acolo un medic mi-a spus: „Oh, eu cred, Billy.” Eu vorbeam de un anumit pacient pentru care el nu mai putea face nimic, dar pe care Domnul îl vindecase. El a spus: „Oh, eu cred în credința...”

Am spus: „Stai numai puțin. Despre ce fel de credință vorbești tu?”

„Numai o credință. Cred că dacă acel om ar veni aici și și-ar pune mâinile pe copac crezând că se va face bine, el s-ar face la fel de bine ca și când cineva s-ar ruga pentru el.”

„Spune-mi doctore, tu pari un om inteligent. Cum ar putea un om să aibă credință să se facă bine dacă își pune mâinile pe un copac? Tu trebuie să ai credință în ceva. Biblia a spus: *„Credința vine prin ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu.”* Aceasta este baza credinței. Credința ta trebuie să aibă o bază, pentru că Dumnezeu a promis acest lucru.”

La fel s-a întâmplat și cu Avraam. Soția lui avea șaiszeci și cinci de ani, iar el avea șaptezeci și cinci. Ea s-a căsătorit când avea șaisprezece sau șaptesprezece ani, iar acum era trecută cu zece sau cincisprezece ani de menopauză. Aici era Avraam, un om bătrân de șaptezeci și cinci de ani. Dumnezeu i s-a arătat și a spus: „Tu vei avea copilul.” Oh, vai. Asta a însemnat tot atât de mult pentru Avraam ca și când ar fi avut copilul. În ceea ce îl privea pe el, avea deja copilul.

Uneori credința te va face să te porți ciudat înaintea lumii. Puteți să vă închipuiți un cuplu mai în vârstă ca acela mergând să ocupe o cameră la spital? Ei ar fi spus: „Mai bine du-te și închide-l pe bătrânul acela. Ceva nu este în regulă cu el, trebuie să vadă un psihiatru sau ceva de genul acesta.”

Avraam însă a avut credință în ceea ce a spus Dumnezeu. Primele zile au trecut, cele douăzeci și opt de zile din lună, și eu parcă îl văd pe Avraam mergând la ea și întrebând-o: „Cum te simți, scumpo?” „Nu este nici o diferență”.

„Glorie lui Dumnezeu! Noi îl vom avea oricum.” Vedeți? „Pregătește botoșeii și leagănul. Să ai totul pregătit, pentru că noi vom avea copilul.” „De unde știi?”

„Pentru că Dumnezeu a spus asta și acest lucru a fost îndeajuns.” Au trecut zece ani. „Cum te simți, scumpo?” „Nici o diferență.”

„Glorie lui Dumnezeu! Este aceeași minune după zece ani ca și când ar fi fost acum zece ani. Ea va avea loc oricum. Au trecut douăzeci și cinci de ani. El are acum o sută de ani, și ea are nouăzeci. „Cum te simți, dragă?” „Nici o diferență. „Glorie lui Dumnezeu! Noi îl vom avea oricum. Dacă Dumnezeu spune aceasta, este îndeajuns.”

Biblia spune: *„Avraam nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci a fost puternic, dând laudă lui Dumnezeu.”* Dacă suntem în Hristos, noi suntem sămânța lui Avraam și moștenitori împreună cu el după făgăduință, nu-i așa? Cum poate o sămânță adevărată a lui Avraam să vadă promisiunea lui Dumnezeu, apoi să se plângă de o durere de stomac sau altceva? Avraam a obținut titlul de „tată al națiunilor” și a avut un fiu, pentru că a crezut și a fost perseverent în credința lui.

El a putut fi perseverent, pentru că Dumnezeu a făcut o promisiune. El a fost convins că Dumnezeu putea împlini ceea ce a promis. Oh, vai. Cum poate sămânța împărătească a lui Avraam, biserica Dumnezeului celui viu să se uite la o promisiune și să nu o creadă? Cuvântul veșnic a lui Dumnezeu spune, *„Eu sunt Vița, iar voi sunteți mlădițele.”* Vedeți? *Dacă voi vă încredeți în Mine și Cuvântul Meu rămâne în voi, cereți ce doriți și veți căpăta.”* Vedeți? Oh, ce făgăduințe vă dă El. Noi am putea să le cităm acum, dar voi puteți deveni perseverenți numai când dați de Cuvânt.

Cineva poate veni să spună, „Glorie lui Dumnezeu. Simte acest lucru. Aleluia. Eu am aceasta în mână.” Eu nu aș fi foarte perseverent în privința aceasta, pentru că nimeni nu te poate vindeca. Nici o doctorie, nici un doctor, nimeni în afară de Dumnezeu.

Eu vreau să îmi arătați acel doctor care se declară vindecător. Eu vreau să îmi prescrieți o doctorie care să facă ceva în privința vindecării. Mayo este cea mai

bună clinică pe care o avem, iar eu am avut două interviuri acolo. Ei au spus: „Noi nu susținem că suntem vindecători, frate Branham. Noi susținem numai că ajutăm natura. Dumnezeu este Vindecătorul.”

Ei pot tăia, dar este nevoie de o creație ca să construiască țesuturi și să vindece. Voi spuneți: „Tu condamni medicii?” Cu siguranță că nu. Dacă tu îți rupi mâna, medicul este învățat cum să îți aranjeze acea mână, dar el nu poate să o vindece. Dumnezeu trebuie să o vindece. El trebuie să producă calciul și toate acele lucruri care intră în oase și le vindecă, punându-le toate la loc. Medicul o pune doar să stea la loc.

Dacă tu îți rupi mâna și te duci la doctor să spui: „Vindecă-o, doctore. Eu vreau să termin de spălat vasele”, el va spune că tu ai nevoie de vindecare mintală. Cam așa s-ar întâmpla. Medicul o pune la loc, dar Dumnezeu este Cel ce o vindecă. Tu nu poți face Cuvântul lui Dumnezeu să mintă. El a spus: „Eu sunt Domnul Dumnezeu Tău care îți vindecă toate bolile.” Ei nu au avut niciodată o doctorie care să poată vindeca. Nici un medic nu spune că ele pot vindeca. Ele omoară numai microbii în timp ce Dumnezeu vindecă. Ele curăță locul sau ceva de genul acesta.

Un medic lucrează cu două simțuri, cu ceea ce poate simți cu mâinile lui sau poate vedea cu ochii lui. El poate simți o tumoră. El poate spune: „Da, tu ai o tumoră acolo. Eu te voi tăia.” El taie și face o gaură și scoate acea tumoră, dar el nu o vindecă. El taie numai acea tumoră. Cine o vindecă? Apoi, el o coase. Dacă Dumnezeu nu vindecă, acel loc va fi la fel tot timpul. Vedeți? Va fi tot timpul așa.

Medicul poate să scoată o măsea, dar cine va vindeca locul de unde a ieșit? Medicul poate așeza o mână ruptă la locul ei, dar cine o va vindeca? Dumnezeu este Vindecătorul.

Vezi tu, dacă iei Cuvântul lui Dumnezeu în tine, cu credința în acel Cuvânt, ceva se va întâmpla și tu nu vei lăsa acel lucru să plece de la tine. În regulă.

Eu mă gândesc acum la tatăl națiunii noastre, care este George Washington. Eu am avut întotdeauna mult respect pentru domnul Washington, pentru că el a fost un creștin. Înainte să plece la bătălia de la Valley Forge, el s-a rugat toată noaptea în zăpadă până când a fost ud deasupra brâului, iar două treimi din soldații lui nici măcar nu aveau încălțăminte în picioare. Ei și-au legat picioarele cu orice puteau să le lege în acea vreme înghețată la minus douăzeci de grade, în care și râul era înghețat bocnă.

În acea noapte el s-a rugat până a fost ud în jurul brâului și a avut o vedenie de la Dumnezeu. El a fost foarte persistent ziua următoare. El a trecut acel râu în ciuda tuturor opreliștilor. Crăpăturile gheței de pe râu nu l-au putut opri și nici cele trei gloanțe care i-au trecut prin haină. El a pășit înainte spre victorie. Asta este. El a fost persistent ca să își atingă scopul.

Mai întâi de toate, realizarea ta este numai în funcție de motivul și obiectivul tău. Motivul tău trebuie să fie corect și metodele de a-l atinge trebuie să fie corecte. Dacă metodele tale sunt corecte, dar motivul este greșit, el nu se va împlini. Tu trebuie să ai un motiv și un obiectiv corect, apoi lasă-te condus de Duhul Sfânt din inima ta, iar Dumnezeu va împlini acel obiectiv.

Noe, un mare om a lui Dumnezeu, a fost foarte persistent în timpul zilelor lui. El a trăit într-o epocă cu mult mai avansată decât a noastră, pentru că în acele timpuri ei au construit o piramidă, iar noi nu putem face acest lucru.

Eu am fost în Egipt și am văzut piramidele. Noi nu am putea reproduce acel Sfînx și dacă ar trebui. Acea piramidă este așezată atât de perfect în centrul pământului din punct de vedere geografic, încât ea nu lasă nici o umbră în jurul ei la orice oră din zi. Vedeți? Apoi mai este ceva: acele pietre mari de acolo, suspendate în aer, noi nu avem nici un fel de mașinărie care să le ridice atât de sus. Vedeți?

Ei însă au construit acele lucruri, ei au avut metodele lor; poate că au folosit

puterea atomică sau puterea hidrogenului sau ceva de genul acesta. Cu puterea benzinei sau cea electrică nu ai putea face mașinării atât de mari încât să ridici acele pietre la mare înălțime. Cum au reușit ei să facă aceasta? Construcția este atât se perfectă, încât nu ai putea să pui nici măcar o lamă de bărbierit între acele pietre de sute și sute de tone. Cum au construit ei toate acele lucruri?

Ei puteau să îmbălsămeze o mumie în așa fel încât să arate natural și să aibă aceleași trăsături și astăzi, după aproape patru mii de ani. Ei au o culoare pe care noi nu putem să o imităm deloc. Ei erau deștepți, inteligenți. Isus a spus: *„Așa cum era în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.”*

Știți voi că inteligența este un semn al păcatului și al distrugerii? Urmăriți calea lui Ham și a copiilor lui. Uitați-vă la copiii lui Cain. Ei au venit până în vremea antedeluviană. Ei erau oameni inteligenți și deștepți, erau oameni de știință. Erau lucrători în fier și așa mai departe. Copiii lui Set însă erau niște țărani smeriți care au produs un Enoh și un Noe. Ceilalți erau oameni de știință, educați, deștepți și șireți. Nu a spus Isus că copiii noștri sunt mai inteligenți ca cei ai zilei? El și-a asemuit oamenii cu niște oi. A păstorit cineva de aici oi? Un miel când este pierdut, este pierdut cu adevărat. El nu își poate găsi calea înapoi. El trebuie să aibă un conducător. Așa suntem și noi. Noi nu trebuie să știm prea mult; numai îndeajuns ca să îl putem urma pe Dumnezeu. Dumnezeu este Conducătorul nostru care ne conduce, dar noi nu îl lăsăm să o facă. Noi ne dăm la o parte și ne comportăm ca o capră. Vedeți?

În timpul lui, Noe a venit și a spus: „Va ploua”, și el a predicat timp de o sută douăzeci de ani că apa va cădea din ceruri, dar în ceruri nu se găsea nici o picătură de apă. În ceruri nu s-a găsit niciodată apă. Puteți să vă imaginați oamenii de știință din acele zile? Acel lucru nu se potrivea cu descoperirile lor științifice. Nici Duhul Sfânt nu se potrivește astăzi cu descoperirile lor științifice. Nici minunile și semnele lui Dumnezeu nu se potrivesc cu specificațiile lor științifice. Cu alte cuvinte, nu se potrivește cu ceea ce cred ei că este corect. Asta nu face nici o diferență. Dumnezeu a vorbit și este după Cuvântul Lui, în ciuda la orice lucru, iar credința este cea care se ține tare de Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu văd un mare om de știință spunând: „Acolo pe deal, eu văd un bătrân care construiește ceva șură mare în vârful dealului. El spune că va ploua și acel lucru va pluti pe apă. El va aduce apă din cer.” El poate să meargă acolo și să-i spună lui Noe: „Noe, lasă-mă să-ți arăt că tu ai o iluzie mentală. Ceva nu este în ordine cu tine. Eu pot să îmi iau acest instrument și să îl îndrept către lună. Eu pot să îmi iau radarul (sau alte lucruri ce le avea) și să arăt că acolo nu se găsește apă. Uită de acest lucru, om bătrân. Du-te înapoi la ferma ta. Uită de toate acestea. Acolo nu se găsește apă. Tu vorbești degeaba.” Isus a spus: „*Cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.*”

Noe însă a răspuns: „Dumnezeu a spus că va face acest lucru.”

„Ei bine, de unde va aduce Dumnezeu orice acolo, dacă nu este nimic cu ce să aducă?”

Dar el a spus: „Dacă Dumnezeu a spus că va fi ploaie, El va fi în stare să pună ploaie acolo, pentru că așa a spus El.” Acel lucru nu l-a oprit pe Noe. El a fost perseverent. El a continuat să construiască, pentru că a știut că așa a spus Dumnezeu. Cerurile și pământul va trece, dar Cuvântul Lui nu va trece. El va face ca acel lucru să îi salveze pe cei ce vor să fie salvați. Desigur.

Moise era un om de știință. Rasa egipteană era cea mai inteligentă rasă de oameni din acea vreme. Moise putea chiar să învețe pe alții înțelepciunea egipteană. El a încercat chiar și strategia militară ca să îi elibereze pe copiii lui Israel, dar aceasta nu a funcționat, iar el a fugit. Când strategia lui militară nu a funcționat, el a fugit din prezența oamenilor pentru care l-a trimis Dumnezeu ca să îi elibereze.

Într-o zi, el a văzut în spatele deșertului un rug în flăcări, iar Moise s-a oprit să vadă ce era. O voce a venit de acolo și a spus: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, Moise, pentru că pământul pe care stai este pământ sfânt.” Moise s-a dus înaintea Domnului, iar Domnul i-a citat din Scriptură: „Eu sunt Dumnezeul lui

Avraam, Isaac și Iacov și îmi amintesc de promisiunea dată lui Avraam. Timpul este aproape, iar Eu am auzit plânsetele lor din Egipt, așa că am venit aici jos. Eu te trimit acolo ca să îi eliberezi.”

Dumnezeu lucrează întotdeauna prin agenți: omul. Omul este întotdeauna agentul lui Dumnezeu; nu denotațiune sau un crez, ci un om. Vedeți? Dumnezeu nu a lucrat niciodată printr-o mașinărie sau denotațiune. Ei au murit de îndată ce s-au organizat. Așa este pentru totdeauna. Eu vreau să se ridice un istoric și să-mi spună unde s-a organizat vreodată o biserică fără să se transforme în praf. Asta s-a întâmplat întotdeauna și cu fiecare din ele. El le avea acolo, rânduite pe raft. Ele sunt un produs al bisericii catolice, care a fost prima organizație.

Ultimul papă, acest papă Ioan al XXII-lea, a făcut nu demult o proclamație. Eu cred că a apărut în ziarul canadian. El a spus: „Bisericilor, veniți înapoi la locul de unde a început biserica, la Roma.”

Eu doresc ca orice om sau istoric să îmi arate unde a început biserica în Roma. Denotațiunile au început la Roma, dar biserica a început la Ierusalim în ziua Rusaliilor. Eu sunt gata să merg înapoi la începuturi dacă este nevoie, chiar și cu papa. Așa este. Acolo unde a început biserica.

Organizația bisericii catolice este prima biserică organizată din lume, iar ea este mama tuturor. Apocalipsa 17 spune că ea este o curvă, iar fiicele ei sunt niște prostituate, și toate trebuie să fie distruse. Așa este. Acesta este Cuvântul Domnului. Voi puteți să vă certați cu El, nu cu mine, pentru că eu doar citez ceea ce a spus El. Observați că este adevărat. Noi ne învârtim în jurul acestor lucruri și asta este ceva teribil.

Când Moise a avut acea vedenie de la Dumnezeu, el s-a și pornit la drum. Dumnezeu i s-a arătat și i-a citat acea promisiune. Când tu îl crezi pe Dumnezeu, acest lucru pare uneori să te facă să te porți prostește în fața oamenilor. Moise, un

bătrân de optzeci de ani, se ascundea acolo în deșert, fugind de slujba lui Dumnezeu, până când a ajuns odată la acele nisipuri sfinte, și atunci nici oamenii de știință nu l-au mai putut urni din drum.

Nici un om nu ar trebui să predice Evanghelia până când mai întâi nu se întâlnește cu Dumnezeu pe nisipuri sfinte. În felul acesta nici un om nu mai poate să îl clatine pe acela. Diavolul nu poate să se încolăcească pe acele nisipuri sfinte. Tu ai fost acolo când s-a întâmplat acel lucru și știi despre ce vorbești, așa că nu îți pasă dacă o știință îți spune altfel.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Moise ar fi spus: „Eu voi merge acolo și voi lua câteva frunze din acel rug și le voi duce la laborator ca să le examinez și să văd de ce nu ard?” Dumnezeu nu i-ar mai fi vorbit niciodată. El însă s-a așezat și a vorbit cu El.

Acesta este felul în care te poți apropia de Dumnezeu: trebuie să te așezi și să vorbești cu Dumnezeu, iar El îți va răspunde. Când faci acest lucru, pentru restul lumii tu te porți ciudat.

El este un om bătrân de optzeci de ani, cu mustăți atârând în jos și cu chelia strălucind în soare, având soția călare pe un catâr cu copilul în brațe și cu un toiag în mână strigând: „Glorie! Aleluia! Eu merg în Egipt să preiau conducerea.”

„Unde te duci, Moise?”

„Eu merg în Egipt să preiau conducerea.” O invazie a un singur om. Acest lucru este cam ciudat, dar ce s-a întâmplat?

„Frate Moise, unde te duci?”

„Merg în Egipt ca să preiau conducerea,” ca și când un om ar încerca să cucerească Rusia de unul singur. Vedeți? El mergea să preia conducerea cu un toiag în mână.

„Ce vei face cu acel toiag, Moise?”

„Dumnezeu a spus: „Ține acest băț și du-te înainte”, așa că eu merg înainte.” Invazia unui singur om; sună ridicol pentru o minte carnală. El a făcut însă acel lucru. De ce? Pentru că Dumnezeu a spus aceasta și acest lucru este îndeajuns.

Parcă îi văd și pe unii din acei madianiți spunând: „Stai numai puțin, frate Moise. Tu ai fost un păstor de succes aici. Nu ar trebui să te porți atât de ridicol.”

„Vezi tu”, a spus Moise, „eu L-am întâlnit pe Dumnezeu, și Dumnezeu mi-a spus să fac acest lucru.” Acolo unde au căzut toate dovezile științifice, Cuvântul lui Dumnezeu nu a putut cădea. Moise a fost perseverent. El a ucis un egiptean și a fugit din cauza amenințării din partea oamenilor, apoi s-a întors în același loc și a omorât o națiune întreagă cu un toiag strâmb în mână.

Vedeți voi, Dumnezeu face niște lucruri atât de ciudate pentru mintea carnală care nu cunoaște nimic despre Dumnezeu, dar care crede că știe. Vedeți? Dumnezeu râde în fața ignoranței lor, dar îi ia pe cei umili în inimă, care ascultă și dau atenție la ceea ce El spune. A fost un lucru ridicol, dar Dumnezeu a făcut acel lucru. Moise a fost perseverent.

Puteai să îl oprești? El și-a aruncat toiagul jos și acesta s-a transformat într-un șarpe, apoi și ceilalți oameni și-au aruncat și ei toiegele jos, și la rândul lor, ele s-au transformat în șerpi. Dar Moise a fost perseverent. El a stat doar acolo și a spus: „Dumnezeul meu m-a trimis. El este în stare să îndrepte acel lucru.” Și șarpele lui i-a înghițit pe ceilalți. Moise a spus: „Aceasta este tot.” Amin.

Da, domnule. El a fost perseverent pentru că l-a auzit pe Dumnezeu. El a avut credință în ceea ce Dumnezeu a spus că era adevărul, pentru că era Scriptura. Dumnezeu promisese aceasta în Scriptură.

Când îl vezi pe Dumnezeu că a promis ceva, și apoi cum El confirmă acel lucru, tu poți fi perseverent. Ce poate să se întâmple? Numai dacă oamenii ar putea să își deschidă simțămintele lor amorțite față de Dumnezeu și apoi să vină în Duhul și să vadă că este un Dumnezeu. El a promis acest lucru.

Unii dintre ei nici măcar nu au bun simț. Așa este. Unii dintre oameni pur și simplu nu cred acest lucru. Tu nici nu poți să îi convingi, pentru că ei sunt hotărâți mai dinainte pentru condamnare. Biblia spune asta în Iuda:

„Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.” (Iuda 1:4)

Așa este. Nu este un lucru groaznic să știi că tu ai citit și ai auzit Biblia care ți-a fost predicată, dar nu ai crezut-o? Ce lucru groaznic... Cel mai groaznic lucru pe care îl știu, este că oamenii nu cred Cuvântul lui Dumnezeu.

David era un copilandru care trăgea cu praștia în acea vreme. El avea o praștie în mână și păstorea turmele tatălui său. Odată, un leu a venit, a luat o oaie și a fugit. El a crezut pe Dumnezeu și a omorât leul cu o singură lovitură de praștie. Apoi a venit un urs și a luat alta. El a omorât și acel urs.

În altă zi, el s-a dus în locul unde se afla armata lui Dumnezeu ca să ducă fraților săi ceva plăcinte pregătite de mama lui.

În timp ce el era acolo, a întâlnit armata filistenilor care se afla de partea

cealaltă. Printre aceștia se afla Goliat, un uriaș cu mâini lungi de 14 inci, care stătea acolo și spunea: „Eu vreau să vă fac o ofertă.” Aceasta face diavolul când crede că are un avantaj asupra ta. El a spus: „Eu vreau să vă fac o ofertă. Haideți să nu vărsăm sânge. Să vină cineva dintre voi și să se lupte cu mine. Dacă el mă va omorî, atunci țara mea vă va servi, iar dacă eu îl voi omorî, țara voastră ne va servi nouă.” Desigur că Satan a fost încântat să facă o astfel de înțelegere, pentru că știa că nimeni nu putea să învingă acel uriaș.

Acolo se găsea Saul, un om bine antrenat și un soldat din pruncie. El stătea acolo în spate, cu umerii mai înalți decât armata lui, speriat să îl întâlnească. Într-o zi însă, s-a arătat omul potrivit, un individ mărunț cu umeri căzuți (așa a spus Biblia), un flăcău roșcovan pe nume David.

El s-a întors către ei și a spus: „Vreți să îmi spuneți că voi, armata Dumnezeului Celui viu, veți sta acolo și îl veți lăsa pe acel filistean netăiat împrejur să batjocorească armata Dumnezeului celui viu?” El a spus: „Eu mă voi duce să mă lupt cu el. Dacă voi nu aveți destul curaj, mă voi duce eu.” Dumnezeu are întotdeauna pe undeva un om care se va ridica cu curaj, care va spune adevărul și îl va urma. El a spus: „Eu mă voi duce să mă lupt cu el.”

Ei au spus: „Dar tu nu ești decât un tinerel. Uită-te la tine. Tu nu ești nici măcar cât brațul lui de mare.”

David a spus: „Aceasta nu contează.”

El s-a dus la Saul, iar Saul l-a întâmpinat și i-a spus: „David, eu îți admir curajul, dar tu nu ai nici o experiență de luptă. Poate că ar fi bine să îmbraci armura mea.” El i-a pus armura pe el, dar aceasta îl trăgea pe David în jos. El și-a dat seama că vesta eclesiastică nu se potrivea cu un om a lui Dumnezeu. Așa este și astăzi. Tu poți să ai un doctorat sau o diplomă de seminar și să înveți acele crezuri și alte lucruri; David însă nu s-ar fi putut lupta îmbrăcat astfel.

El a spus: „la acel lucru de pe mine și lasă-mă să fac ceea ce știu că Dumnezeu m-a binecuvântat să fac.” Amin.

Dumnezeu este credincios Cuvântului Său. Desigur. Lăsați-mă să urmez Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a promis că va binecuvânta Cuvântul Său, iar Acesta nu se va întoarce înapoi gol. Nu contează câți încearcă să te lovească; tu să stai acolo cu acel Cuvânt. Dumnezeu a promis că va avea grijă de acea situație.

David a spus: „Mă voi duce să mă lupt cu el.” Oh, vai! El a fost perseverent. Frații lui i-au spus: „Știi că tu ești neastâmpărat. Du-te înapoi la tăticul și la oile tale de pe deal.” David nu a făcut acest lucru, pentru că Dumnezeu îl ancorase. Ei i-au spus: „Acel om va arunca o suliță prin tine” și așa mai departe. Dar el a spus: „Eu păstoream oile tatălui meu, iar Dumnezeu m-a ajutat să scot un miel din gura leului și a ursului. Dumnezeu care mi-a dat eliberare din laba ursului și a leului, cu atât mai mult îmi va da victorie asupra filistenilor netăiați împrejur care își bat joc spunând: „Zilele minunilor au trecut.” Acest crez denominațional încearcă să plaseze minunile lui Dumnezeu departe în istorie, și vindecarea divină în Mileniu, unde aveți viață veșnică. Dumnezeu este Același ieri, azi și pentru totdeauna. Dacă a fost vreodată Dumnezeu, El încă este tot Dumnezeu. Voi știți apoi ce s-a întâmplat în istorie. Desigur.

În ce îl privește pe Ioan Botezătorul, noi nu cunoaștem multe amănunte despre el, atâta doar că a fost un fiu de preot. El însă nu a urmat denominațiunea tatălui său. El nu a făcut acest lucru pentru că a avut o slujbă importantă. El urma să fie acela din istorie care să îl anunțe pe Mesia, de aceea, a stat în pustie până când a fost sigur, și Dumnezeu l-a întâlnit. El nu s-a dus acolo să se încurce cu acele crezuri ce le aveau în acea vreme, să se facă preot și așa mai departe. El s-a dus în pustie și a trăit cu lăcuste și miere sălbatică. El nu a cerut nimic de la nimeni, și cu toate acestea, a stat acolo.

Dumnezeu a vorbit cu el într-o zi și a spus: „Tu îl vei recunoaște pe Mesia. Când îl vei vedea pe Acela peste care se va pogorî și va rămânea Duhul, vei ști că El este Acela. El va fi Acela ce va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.”

Dacă Ioan s-ar fi dus acolo jos și și-ar fi însușit experiența de la seminar și ar fi venit cu un titlu de doctorat sau așa ceva, ceilalți doctori în divinitate ar fi spus: „Ioan, noi înțelegem după nașterea ta că tu ai fost conceput în pântecul mamei tale când ea era în vârstă, și că fără îndoială tu ești acela care ni-l va prezenta pe Mesia. Tu ai spus că trebuie să fie „glasul ce strigă în pustie.” Nu crezi că doctorul Jones de aici este omul potrivit pentru această slujbă? Uită-te la el, nu crezi că ar putea?” Poate că alții au încercat să-l convingă, dar Ioan a stat la o parte de toată acea absurditate. El a stat în pustie până când a avut un cuvânt de la Dumnezeu.

Oh, oamenii ar trebui să stea deoparte de tone de aceste absurdități: „Zilele minunilor au trecut, nu există vindecare divină”, și să se retragă undeva într-un loc liniștit cu Dumnezeu până când ar auzi acea voce spunând: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău care îți vindecă toate bolile; Același ieri, azi și pentru totdeauna.” Acolo tu îl afli pe Dumnezeu.

El a fost foarte sigur și perseverent și a știut că Mesia va apărea în generația lui când a spus: „Între voi se află Unul pe care voi nu îl cunoașteți.” El a știut că Mesia se afla pe pământ chiar atunci, pentru că el trebuia să îl prezinte. El a fost persistent. Cu siguranță.

Micul Samson a fost persistent când s-a dus acolo. Eu am văzut o pictură cu Samson și cu grădina Eden într-un muzeu grec. Acea pictură era foarte ridicolă și arăta ce poate gândi o minte carnală când nu este convertită la Hristos. Eva stătea acolo arătând foarte hidos. Voi credeți că Dumnezeu a creat așa ceva? Nu, domnule. Adam arăta ca un uriaș preistoric. Eu nu am mai văzut așa ceva. Vedeți voi, Dumnezeu l-a făcut perfect, iar Eva a fost cea mai drăguță femeie care a trăit vreodată. Ea a fost specimenul timpuriu de femeie a lui Dumnezeu. Cu siguranță.

Acolo, ei îl arătau pe Samson ca unul cu niște umeri cât ușa de la hambar. Pentru mine nu ar fi nici un mister să văd un om cu astfel de umeri și brațe mari ca acelea, să ia un leu și să îl sfârtece în bucăți. Cu siguranță că nu. Eu îl văd că ar fi în stare să ia porțile orașului și să se ducă cu ele, din moment ce el este de trei ori mai mare ca acele porți. Samson însă, dacă vreți să știți, a fost numai un tip

mărunt, un băiat de-a mamei cu șapte șuvițe care îi atârnau pe spate, pentru că el a fost un nazarinean în Domnul. Amin.

Când leul a venit și a răcnit la Samson, acesta a fost neputincios. Duhul Domnului a venit însă peste el, pe un canal prin care Dumnezeu putea să lucreze. El nu era un uriaș intelectual. El a mers numai acolo sub puterea lui Dumnezeu și l-a sfârtecat în bucăți. Este un mister cum el, un om mărunțel, a putut face acest lucru.

Într-o zi, el era afară pe câmp, și o mie de filistenii l-au înconjurat. Acele coifuri de pe capetele lor erau făcute din aramă și aveau o grosime de un inci și jumate. Acea zale pe care o purtau, era făcută din straturi groase de metal, uneori chiar mai groase de o jumătate de inci și atârna până jos. Așa erau ei îmbrăcați. Ba chiar aveau și apărătoare în fața picioarelor. Oh, ei aveau nevoie de un uriaș care să o îmbrace. Acolo se aflau o mie de soldați ca aceștia, și ei toți l-au împresurat pe Samson.

Singurul lucru pe care el trebuia să îl facă, era să umple acel Chivot al legământului cu Dumnezeu. Amin. Atâta tot. El s-a uitat de jur împrejur și a văzut o falcă de catâr pe jos, și cu aceea a omorât o mie de filistenii. De ce? Pentru că el a fost perseverent. El a știut că Dumnezeu l-a binecuvântat, a știut că Duhul lui Dumnezeu era peste el și a folosit ceea ce avea în mână.

Oh, numai dacă sămânța lui Avraam de astăzi, copiii lui Dumnezeu, ar putea să folosească acea mică credință pe care o au și să fie perseverenți cu ea! Atunci Dumnezeu ar putea să o folosească. Desigur. Dacă încep să povestesc unele lucruri în această privință, mă pot îndepărta de text.

Această femeie greacă a auzit, iar „*Credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.*” Să țineți minte acum că ea era o grecoaică. Vedeți voi, credința găsește o sursă pe care nimeni altcineva nu o vede. Credința găsește o sursă pe care ochiul uman nu o poate vedea. Cuvântul Lui este o sabie cu două tăișuri (Evrei

4.12), și credința este aceea care ține în mână acea sabie.

Priviți acum. Totul de aici încearcă să vă țină deoparte de fiecare binecuvântare a lui Dumnezeu. Cineva poate prin credință să ridice acea sabie cu mână slabă și să taie o bucată mică prin mărturisire.

Astăzi auzim mult despre decizii, și noi trebuie să luăm multe decizii. Deciziile sunt pietre, așa ca Petru, dar la ce folosesc o grămadă de pietre puse una peste alta grămadă, dacă nu ai acolo un meșter zidar cu o sabie cu două tăișuri care să le taie în fii și fiice a lui Dumnezeu?

Billy Graham s-a dus în Louisville și i-a certat pe acei predicatori în timpul micului dejun. El a spus: „Voi sunteți niște predicatori leneși. Când am venit în oraș, eu am avut o trezire în timpul căreia s-au convertit treizeci de mii de oameni, dar am venit înapoi după șase luni și nu am mai găsit nici măcar treizeci. Ce se întâmplă? Pavel mergea într-un oraș și avea un singur convertit. Se întorcea după șase luni și găsea cincizeci de noi convertiți pe lângă acela unul. El avea chiar stră-stră-strănepoți după acel unul convertit. Asta din cauză voastră, predicatori leneși.”

Oh, eu doream să spun ceva acelui evanghelist, dar nu voiam să sun ca și un clopot prost, așa că am stat liniștit.

Eu vreau să întreb ceva. Care din predicatorii leneși nu a luat convertiții lui Pavel? Oare să fie vorba de predicatorii leneși care își țin picioarele pe masă și nu merg să îi viziteze pe cei ce au semnat bilete de intenție sau este vorba de altceva? Pavel a luat acea decizie să stea pe poziție până când a luat forma lui Isus Hristos prin botezul cu Duhul Sfânt. El a fost umplut cu un foc lăuntric atât de mare, încât a devenit molipsitor. El nu a spus numai „Voi lua o decizie”, ca apoi să continue să meargă înainte cu lumea.

Billy a spus că din treizeci de mii, el nu putea să găsească nici măcar treizeci. Este din această cauză. Tu nu faci altceva decât să împingi pietrele pe jos. Ai fi mai în câștig dacă le-ai lăsa în pace, din moment ce tu nu ai de gând să le cioplești și să le pui în casa lui Dumnezeu, să le faci fii și fiice de Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit ca o sabie cu două tăișuri și taie. Ce înseamnă să fii tăiat împrejur? Înseamnă să tai carnea ce este în plus, și anume lumea. Cuvântul taie împrejur, iar credința ține sabia în mână. Unii pot tăia îndeajuns încât să se alăture unei biserici, alții pot intra chiar și în lucruri mai adânci, iar unii pot tăia chiar până la vindecarea divină. Totul depinde de cât de puternic este brațul credinței ce ține acea sabie. Așa este.

Această femeie avea multe obstacole. Eu aș putea să număr cam zece-douăzeci de astfel de obstacole. Credința ei însă nu avea obstacole. Tu ai putea să ai obstacole. Păstorul tău ar putea spune: „Tu mergi la o astfel de adunare, așa că te voi scoate afară din biserică.” În regulă. Acesta este obstacolul tău. Soțul tău ar putea spune: „Eu te voi părăsi.” Soția ta poate ar spune: „Voi divorța de tine.” Tu poate că ai multe obstacole. Dacă tu însă ai credință, nu ai nici o opreliște. Tu nu știi nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu, și tu stai pe poziție. Așa este.

Ei poate că i-au spus: „Tu ești un grec. Acel om nu aparține organizației tale. Noi nu sponsorizăm acel grup.” Un alt grup poate că s-a întâlnit cu ea și a spus: „Zilele minunilor au trecut. Nu există un astfel de lucru. Acel grup de holy-rollers de acolo, acei evrei, nu știu despre ce vorbesc. Noi suntem greci, suntem educați și inteligenți. Noi știm tot felul de lucruri. Noi suntem oameni inteligenți, dar uită-te numai la oamenii aceia de acolo. Ei tot vorbesc despre un Dumnezeu supranatural făcând asta și aceea, mergând prin Marea Roșie și ceva de genul acesta. Tu însă ești o grecoaică și ești prea deșteaptă să crezi astfel de lucruri.”

Ea a fost însă perseverentă în credință și s-a dus înainte. Ea a crezut. Ea a găsit apoi o mulțime de femei. Ei au spus: „Știi ce se va întâmpla? Martha Luella (eu sper că nu este nimeni aici cu acest nume, eu am spus doar un nume întâmplător), ce se va întâmpla acum? Soțul tău te va părăsi dacă mergi la acea adunare pentru că el este un om de afaceri din oraș.”

Ce diferență poate să fie? Nu a contat dacă era soțul ei sau altcineva în cale, ea a fost perseverentă. Ea a știut că avea nevoie de Hristos, și ea avea de gând să îl vadă, pentru că ea auzise că El era un vindecător. Ea avea de gând să îl vadă. Desigur.

Altul a spus: „Dacă tu mergi acolo, ți se va râde în nas. Tot orașul te va ciufuli. Ei îți vor spune holy-roller, penticostală, sau altceva. Dacă mergi acolo, vei fi ciufulită cu astfel de nume.”

Ea însă a fost perseverentă. Ea s-a dus înainte, frate. Nimic nu putea să oprească acea femeie. Da, domnule. Apoi a venit preotul și a spus: „Dacă tu mergi acolo, noi te vom da afară din biserică, te vom excomunica.”

Aceasta însă nu a oprit-o deloc. Credința vine prin auzire. Ea avea o cerință, așa că s-a dus acolo. Ea a fost perseverentă. Ea avea de gând să îl vadă pe Isus.

O mulțime de oameni cred că de îndată ce ei îl văd pe Isus, totul este gata. „Glorie lui Dumnezeu. Eu am primit botezul cu Duhul Sfânt. Eu pot acum să mă odihnesc.” Tu nu ești încă pregătit pentru Duhul Sfânt. Ascultă: tu când primești pe Duhul Sfânt tocmai atunci încep problemele. Așa este. Atunci tu trebuie să începi să te lupți. Pentru aceasta este El dat. Este o sabie. Așa este. Atunci începe bătălia.

Ea a venit și a ajuns la locul unde se afla Isus. Ea s-a luptat perseverentă să treacă prin toate aceste bariere. Ea vine croindu-și drum prin toate aceste bariere: „Zilele minunilor au trecut, batjocuri, soțul te părăsește, ești scos afară din biserică, ești numit holy-roller” și așa mai departe. Ea este doar perseverentă. Ea vine, se întâlnește cu Isus și spune: „Eu am ajuns în sfârșit. Mă aflu în prezența Lui.”

Observați acum. De îndată ce ea s-a întâlnit cu El, a dat de altă dezamăgire. Desigur. El a spus: „Eu nu sunt trimis pentru rasa ta.” Oh, El era același Dumnezeu

pe care îl respecta și pentru care a renunțat la biserică și toate acele lucruri.

Ea avea o fetiță foarte bolnavă, cu epilepsie, și încerca să ajungă la Isus pentru că știa că El vindecase și pe alții. Deci, de ce nu putea El să-i vindece și fetița ei? După ce ea lăsase totul pentru El, dezamăgirea a venit din nou: „Eu nu sunt trimis pentru rasa ta. Eu sunt trimis numai pentru copiii lui Israel.”

Dar știți ceva? Acest lucru nu i-a oprit însă credința. Nu, domnule. Ea nu s-a oprit din drumul ei. Ea i s-a adresat ca „Fiul lui David”. Când însă ea i-a spus: „Doamne”, a fost diferit. Ea s-a apropiat într-un mod corect: „Doamne, ai milă de mine.” El a spus: „Voi nu sunteți altceva decât o grămadă de câini. Eu nu sunt trimis pentru voi.”

Priviți la ce a făcut acea femeie și prin ce a trebuit ea să treacă numai ca să ajungă la El. Apoi, după ce a ajuns la El, i-a spus: „Eu nu sunt trimis la rasa ta. Voi nu sunteți altceva decât o haită de câini.” Oh, vai. Cu toate acestea, ea a fost perseverentă. Desigur. De ce? Pentru că avea credință.

Aceasta nu ar fi mers cu o grămadă de canadieni, nu-i așa? Sau una de americani. Încearcă numai să îi faci câini sau altceva, să vezi ce se întâmplă. „Voi sunteți o grămadă de anglicani și nu este nimic de capul vostru. Oh, voi ați sări ca o broască ce a înghițit un glonte. (Scuzați această expresie. Nu trebuia să spun acest lucru. Iertați-mă.) Voi ați fi avut o părere foarte proastă despre acest lucru.

Isus ar fi spus: „Eu nu sunt trimis la voi, Anglicanii. Eu nu sunt trimis la voi, pentecostalii. Voi sunteți Ansamblul lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu, sau orice ați fi. Eu nu am fost trimis la voi. Voi nu sunteți nimic altceva decât o grămadă de câini”. Oh, vai.

Eu aș fi vrut să văd acea privire dezamăgită care spunea: „Ei bine, eu nu vreau să am nimic de a face cu El. Aceasta nu este corect de la bun început. Eu mă

voi duce înapoi la biserica mea.” Ea însă nu a făcut acest lucru pentru că avea credință. Ea nu era o plantă hibridă de seră, așa cum sunt unii ce se numesc credincioși și care nu pot sta nici un minut să asculte Evanghelia. Asta avem noi astăzi: o grămadă de plante de seră. Tu trebuie să îi bibilești tot timpul, să îi stropești de insecte. Așa este. Trebuie să îi bibilești ca pe o pisică, mângâindu-i numai într-o direcție ca să toarcă, iar dacă îi mângâi în direcție opusă, îți arată ce este în el. Așa este. Aceasta este adevărat cu siguranță.

Ea nu era o astfel de plantă de seră. Tot ce este hibrid, este dizgrațios. Eu am citit de curând în revista Readers Digest ceva despre porumb și alte alimente. Dacă ei continuă să le hibrideze, în douăzeci de ani, femeile nu vor putea nici măcar să mai aibă copii. Această hibridare rupe rasa umană în bucăți, provocând cancere și alte lucruri. Hibridul nu este bun. Ei spun, „Cumpără Funk’s” sau alt porumb hibrid. Este un porumb arătos, mare și frumos, dar nu este bun. Plantează-l înapoi în pământ și vei vedea că nu crește nimic. El nu se poate reproduce.

Luăți ca exemplu un catâr. Un catâr este un hibrid. Tatăl lui este un măgar, iar mama lui o iapă. El este cel mai ignorant animal. El va aștepta toată viața lui ca să te lovească chiar înainte să moară. Tu nu poți să-i faci nimic. Nu poți nici să-l înveți nimic. El stă acolo cu urechile lui mari și face, „Iha, iha”. El zice: „Zilele minunilor au trecut. Iha, iha.” Ei nu au nimic să lase moștenire. Vedeți?

Noi avem prea multă religie catâră astăzi. Ei nici măcar nu știu de unde vin. Tu îi întrebi: „Ești un creștin?” iar ei răspund: „Sunt metodist, presbiterian, pentecostal, asta și aceea.” Un hibrid. El nu se mai poate înmulți. Orice denominațiune este un hibrid. Ea nu se poate reproduce. Ea este moartă. Dar un cal de rasă pură, poate să îți spună cine este mama lui, tatăl lui, bunicul și bunica lui până departe în viața neamului său. Un creștin adevărat, născut din nou din Duhul Sfânt poate merge înapoi până în ziua de Rusalii. Aleluia. Tu spui: „Isus este Același ieri, azi și pentru totdeauna”, iar acel pedigree va striga: „Amin. Aleluia.”

Religia hibridă arată mai bine, desigur. Este mare, are biserici minunate care au costat milioane de dolari, și toate acele lucruri. Acolo, un predicator poate vorbi

cam cincisprezece minute despre orice dorește, flori, politică, apoi se duce înapoi. Tu poți merge la biserică aceea să joci cărți, îmbrăcat cu pantaloni scurți, și să faci ce vrei, să trăiești ca lumea și să crezi că este în ordine. Aceștia sunt hibrizii. Când însă încerci să cauți viața din ei, ea nu este acolo.

Un creștin născut din nou însă, nu va lăsa jos nici un Cuvânt a lui Dumnezeu. Un creștin născut din nou se aliniază cu tot ce spune acel Cuvânt.

Ea nu era un hibrid, nici o plantă de seră care trebuie să fie bibilită. Ei nu suportă nici măcar o predică mai lungă de zece minute. Unii dintre ei se duc la biserică sau la o întrunire și dacă tu spui un singur lucru pe care ei nu îl cred, ei spun: „Oh, eu voi pleca de aici chiar acum.” Asta nici măcar nu se încadrează într-o limită a unei decențe normale. Așa este. Hibrizii de astăzi însă pretind că îl cunosc pe Dumnezeu. Isus a spus: *„având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc pe femeile ușuratice, îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftă, care învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.”* (2 Timotei 3:5-7). Ei momesc tot felul de femei.

Nu demult am vorbit cu o femeie de aici, din America. Eu vorbeam bisericii despre felul în care ele se poartă și se îmbracă cu acele rochii imorale, iar ea mi-a spus: „Ascultă aici, domnule Branham. Eu sunt americană, și acesta este privilegiul meu dat de Dumnezeu.”

Eu am spus: „Poate că este un privilegiu american, dar cu siguranță nu este un privilegiu dat de Dumnezeu.” Ea a spus: „Ei bine, eu nu pot cumpăra alte haine decât acestea.”

Am spus: „Soră, eu vreau să îți spun ceva. Ei încă mai vând mașini de cusut și materiale, așa că tu nu te poți scoate cu scuza aceasta.” Vedeți?

Aceasta se întâmplă din cauza dorinței din inima oamenilor. Dacă ei ar fi născuți din nou, nu ar vrea să facă acel lucru. Numai dacă am avea predicatori la amvon care să își scoată mănușile eclesiastice și să arunce Cuvântul acolo spunând adevărul...Așa este.

Din această cauză noi nu vedem semne și minuni, iar când ele apar, acestea minunează bisericile. Ele nu știu ce să facă, și se dau la o parte, așa cum au făcut și în acele zile. Ei au spus: „El este Belzebub, diavolul.” Vedeți? Ei pur și simplu nu știu.

Eu mai bine mă opresc aici căci nu doresc să vă rănesc, ci numai să vă rad puțin ca să știți pe ce stați. Când mă veți întâlni în ziua judecării, va trebui să răspundeți pentru aceasta. Amintiți-vă că va trebui să răspundeți pentru că eu vă spun Cuvântul, cu exactitate Cuvântul lui Dumnezeu.

Ea a recunoscut că nu a fost trimis la rasa ei, a recunoscut că nu era ceva mai bun decât un câine. Oh, am putea noi să facem aceasta? Cu siguranță că nu. Tu spui: „Eu fac ce vreau.” Du-te înainte. Du-te la biserică. Dacă asta vrei, este în regulă. Ține minte însă, că va trebui să ne întâlnim iarăși într-o zi. Lumea întreagă a devenit contaminată cu perversiuni. Așa spune Biblia. Educația și civilizația și-au ocupat locul.

Când voi, indienii, ați avut această țară pentru voi înșivă, nu ați avut nici o problemă. Nu. Voi ați trăit o viață bună și lungă și totul a fost în regulă. Acele neînțelegeri neînsemnate dintre triburi, s-au rezolvat prin faptul că v-ați dus unii la alții și v-ați luptat unii cu alții. Când însă omul alb a venit, el a adus cu el femei, whisky, beții și păcat. O civilizație nesănătoasă aduce întotdeauna aceste lucruri. Ce avem noi? Perversiuni, crime, furturi, homosexualitate și alte lucruri. Exact cum Biblia spune că se va întâmpla în zilele acestea de pe urmă. Asta avem noi. Vedeți?

Nici nu este de mirare că o persoană nu poate fi perseverentă. Ei nu știu pe ce stau. Cum poate fi un hibrid perseverent, dacă nici măcar nu își cunoaște tata

sau mama? Vedeti? Nu ar putea să facă acest lucru.

Eu vreau să vă spun ceva, doamnelor. Ascultați aici, surorilor. Voi puteți merge înainte și să faceți ce vreți. Voi mergeți pe stradă cu acele haine vulgare și lăsați și pe fiicele voastre să umble cu acele haine, dar poate un bărbat se uită la ea într-un mod greșit. S-ar putea să fii curată ca un crin și onorabilă în fața soțului sau logodnicului tău, dar în ziua judecății tu va trebui să răspunzi pentru curvie pentru că Isus a spus: „*Cine se uită la o femeie și o pofteste, el a curvit deja cu ea în inima lui.*” Cine este vinovat? Tu te-ai prezentat imoral în fața lui, așa că tu ești vinovată.

Apoi acel predicator hibrid stă acolo la amvon și îi este rușine să le spună asta pentru că își pierde tichetul de masă. Ei trebuie să facă aceasta ca să își mențină drepturile denominaționale și bisericile lor mari. Noi avem nevoie astăzi de bărbați adevărați ai lui Dumnezeu care stau pe Cuvânt și spun adevărul. Așa este. Să țineți minte că vor fi puțini cei care vor fi salvați. Isus a spus: „Cum a fost în zilele lui Noe când numai opt suflete au fost salvate, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.”

Priviți acum. Credința adevărată recunoaște întotdeauna că Cuvântul are dreptate. „Cu adevărat, Doamne. Eu nu sunt nimic altceva decât un câine. Adevărat, Doamne. Tu nu ai fost trimis niciodată la rasa mea. Acesta este adevărul.” Ea nu a vrut să vadă ce spune unul sau altul. Ea a recunoscut numai că Cuvântul este Cel ce are dreptate. Duhul adevărului recunoaște întotdeauna că Cuvântul are dreptate. Observați. „Adevărat, Doamne. Eu nu caut să iau pâinea copiilor. Lasă-mă numai să iau firimiturile care cad de la masa stăpânului. Numai firimiturile.”

Acest lucru l-a atins pe El. Asta a fost tot. El a spus: „Din cauză că ai vorbit astfel, du-te în drumul tău. Fata ta este însănătoșită.” Credința recunoaște adevărul. Așa se întâmplă și acum. Credința merge întotdeauna mână în mână cu Cuvântul. Ea a fost perseverentă și a primit ceea ce a cerut în ciuda tuturor împrejurărilor.

Marta a fost perseverentă în prezența lui Isus. Ea a stat acolo și a crezut. Nu a contat nimic. Chiar dacă fratele ei a fost mort de patru zile și mirosea, ea a spus: „Doamne, el este mort și miroase, dar chiar și acum, orice îi ceri lui Dumnezeu, Dumnezeu îți va da.” Ea a fost perseverentă.

Din această cauză noi nu ajungem nicăieri. Pentru că noi nu suntem perseverenți. Noi nu avem credință și nu ne ținem de ea.

Femeia sunamită a fost perseverentă înaintea lui Ilie. Ea a spus, „Este adevărat. Tu m-ai binecuvântat și copilul a venit, dar copilul a murit acum. Eu nu te voi părăsi. Tot așa de sigur cum sufletul tău nu va muri niciodată și Domnul Dumnezeul tău este viu, eu nu te voi părăsi.” Ea a fost perseverentă până când a primit răspunsul pentru copilul ei. Credința ține Cuvântul.

Mica a stat acolo înaintea a patru sute de profeți, toți hrăniți și aranjați, purtând uniforme și îmbrăcați bine. Acolo a venit și Iosafat. El era un credincios, un om a lui Dumnezeu, iar el a venit împreună cu Ahab. El ar fi trebuit să fi știut mai bine. Când a venit acolo, el a spus: „Oare Ramot din Galaad nu ne aparține?” Priviți acum motivul. Iosua a cucerit acel pământ care a fost dat pentru Israel. Filistenii au venit și l-au luat de la ei, așa că Ahab a spus: „Oare Ramot din Gallad nu ne aparține?” Acel credincios căldicel și de graniță, a spus: „Oare nu ne aparține? Ba da, ne aparține.”

Iosafat, care a ajuns într-un anturaj prost, stând printre niște necredincioși care nu credeau Cuvântul lui Dumnezeu, a spus: „Așa se pare, dar nu ar trebui să îl întrebăm pe Domnul?”

Ahab a spus: „Oh, desigur. Eu am patru sute de profeți aici.” El i-a adus pe toți acolo, bine îmbrăcați și arătând bine. Ei erau profeți evrei; nu niște profeți ai idolilor. Ei au făgăduit să fie credincioși Dumnezeului pe care îl slujeau.

Priviți aici. Eu voi sta puțin timp pe acest subiect. Ei erau proroci adevărați. Prorocii evrei au venit acolo și au profețit cu toții. Ei au spus: „Suie-te, că Domnul va fi cu tine. Acel pământ ne aparține nouă cu siguranță. Acel porumb ce crește acolo ar trebui să hrănească copiii noștri, nu dușmanul nostru. Du-te acolo și îndepărtează-i de pe pământul nostru.” Nu sună aceasta rezonabil? Dumnezeu a promis că acel pământ este al lor.

Dar Iosafat a spus: „Nu mai este oare încă un proroc pe care să îl consultăm? Nu mai este încă unul?”

Ahab a spus: „Mai este unul. Este Mica, fiul lui Imla, dar eu îl urăsc.” Desigur. El ar fi urât orice om care i-ar fi spus adevărul și l-ar fi avertizat de păcatele lui. El a spus: „Îl urăsc.”

Iosafat a spus: „Să nu vorbească Împăratul în felul acesta.”

Asociația ministerială s-a dus apoi acolo și a spus: „Mica, tu ai fost dat afară din organizația ta, dar toți acei predicatori te vor primi înapoi dacă spui la fel ca ei.”

El a spus: „Domnul este viu că eu voi spune numai ce îmi pune Dumnezeu pe buze.” Acesta este un om a lui Dumnezeu. El a venit acolo și a spus: „Lasă-mă până dimineața.” El i-a vorbit Domnului, iar Domnul i-a răspuns, apoi el și-a comparat vedenia cu ce spune Cuvântul.

Voi să vă comparați întotdeauna gândurile și vedeniile cu Cuvântul. Dacă ele sunt aliniat cu Cuvântul, atunci Dumnezeu a fost Cel ce a vorbit. Dacă nu sunt aliniat cu Cuvântul, atunci tu să fii foarte atent.

El a comparat cu Cuvântul. El a spus că a văzut o vedenie în care a văzut

cum oștirea cerului era adunată la un loc. Ei spuneau cu toții: „Cum putem să îi aducem moartea lui Ahab ca să împlinim Cuvântul lui Dumnezeu?” Asta pentru că profetul Isaia a spus că sângele lui va fi lins de câini și Izabela va fi mâncată de aceștia, iar trupul ei va fi împrăștiat pe tot câmpul. Ei au spus: „Cum putem face acest lucru?”

Un duh mincinos s-a ridicat din adâncuri și a spus: „Eu mă voi coborî și voi intra în acei proroci pentru că ei nu cunosc deloc Cuvântul. Eu voi merge acolo și voi intra în acei proroci făcându-i să proorocească o minciună.”

Mica însă a stat pe Cuvântul lui Dumnezeu. El s-a dus și a stat înaintea lui și i-a spus acest lucru. Acel mare episcop a venit și l-a lovit peste față spunând: „Pe unde a ieșit Duhul Domnului din mine?”

Mica a răspuns: „Vei vedea când te vei ascunde după acei pereți.”

Ahab a spus: „Luați-l și aruncați-l în temniță și mă voi ocupa de el când mă voi întoarce.”

Mica a spus: „Dacă te întorci, Dumnezeu nu a vorbit prin mine.”

El a stat acolo, cu toate că putea fi omorât. El a fost însă perseverent. El a avut Cuvântul lui Dumnezeu și a știut ce a însemnat acest lucru. Da, domnule, el a știut ce a însemnat.

Natanael a fost perseverent când l-a auzit pe Isus spunându-i unde se afla înainte să îl cheme. Petru a fost perseverent când Isus i-a spus care era numele lui. Femeia de la fântână era de asemenea perseverentă.

Nu demult, eu m-am dus în Mexic să țin o adunare, și acolo se afla o femeie mică mexicană. Eu cred că acolo au avut loc în jur de cinci mii de lucruri extraordinare. În noaptea dinainte, un mexican bătrân și orb a venit pe platformă. Eu ajunsesem acolo cu trei nopți înainte, iar noi ne aflam în acea arenă unde se aflau mii și mii de oameni. Interpretul meu era fratele Espinoza, un om din gruparea Adunările lui Dumnezeu din California. Noi stăteam acolo.

Acolo erau așa de mulți oameni că au trebuit să mă pună pe platformă cu ajutorul unei sfori. Plouase toată ziua, și acei bieți mexicani nu aveau nici măcar un loc unde să stea. Ei se sprijineau unii de alții. Noi nu putem să stăm nici măcar cinci minute, din această cauză suntem judecați. Desigur. Ei au stat acolo toată ziua, sprijinindu-se unii de alții.

În acea noapte când a început linia de rugăciune, a venit pe platformă un bătrân orb mexican îmbrăcat în niște zdrențe. Eu m-am uitat la el. Dacă papucii mei i s-ar fi potrivit, eu i-aș fi dat, dar nu i s-ar fi potrivit. Poate că acel bătrânel nu avusese nici o mâncare decentă în viața lui. Eu mi-am pus brațele în jurul lui și m-am rugat pentru el, pentru că tu trebuie să simți pentru oameni. Eu m-am rugat pentru el, și el și-a căpătat vederea.

În ziua următoare, o femeie micuță s-a dus la ușa unui medic pentru că bebelușul ei a făcut pneumonie din cauza statului în ploaie. El era foarte bolnav de pneumonie și a murit la ora 9:00 dimineața în cabinetul medicului. În aceeași seară ea venise la acea adunare la 10:30 și stătea acolo în ploaie ca să aducă bebelușul la rugăciune după ce murise în dimineața aceea.

Acest lucru a fost înregistrat la oficiul medicului și semnat de doctor. Copia documentului o puteți vedea în jurnalul oamenilor de afaceri. Voi probabil că ați citit-o deja. Tu trebuie să te documentezi în mod corect, altfel tu poți avea probleme pe urmă din cauza acestei declarații. Așa că aceste lucruri sunt adevărate.

În acea seară Billy a venit la mine și a spus: „Tati, acel om a dat toate biletele de rugăciune și acolo se află o femeie micuță pe care nu o pot ține nici măcar trei sute de ușieri. Ea se strecoară printre picioarele lor sau prin alte părți.” Ea era perseverentă. Ea era catolică. După o vreme am spus: „Frate Moore (mulți dintre voi îl cunosc pe fratele Moore), du-te tu să te rogi pentru acea femeie. Ea nu mă cunoaște. Ea nu m-a văzut niciodată pentru că acolo erau mulți oameni în jurul meu.”

Eu stăteam acolo și predicam, și dintr-o dată, în fața mea a apărut un copil mic fără dinți, care arăta ca un copil mexican ce se uita la mine râzând. Era o vedenie. Am spus: „Stai puțin. Spune-le ușierilor să se dea la o parte și să îi spună doamnei să vină aici.” Aici este Biblia mea și într-o zi eu va trebui să mă întâlnesc cu Dumnezeu. Așa este.

Deci ei au adus acel bebeluș pe platformă, iar femeia a început să strige: „Padre, padre (care înseamnă „părinte”)”. I-am spus fratelui Espinoza să îi spună să se ridice. Ea avea o păturică peste acel bebeluș, iar apa picura de pe părul ei lăsat în jos. Ea era o femeie micuță drăguță și curată. Ea a început să alerge și să strige.

Eu m-am dus și mi-am pus mâinile peste bebeluș spunând: „Tată ceresc, dacă prin acea vedenie Tu îmi spui să mă rog pentru copil, eu nu știu acest lucru, dar eu îmi pun mâinile peste el și mă rog în Numele lui Isus Hristos.” Când am spus acele cuvinte, copilul a început să plângă: „uaa, uaa”, începând să lovească din picioare și să sară.

Eu am spus: „Frate Espinoza, trimite pe cineva cu acea femeie dar să nu scrii nimic în mărturie până când nu primești o declarație semnată de medic.” Ei au trimis un mesager cu acea femeie și s-au dus la medic. Medicul s-a uitat la copil și a spus: „Eu am examinat copilul și l-am declarat mort. El a murit azi dimineață de pneumonie. Respirația i s-a oprit și toate alte funcții vitale în cabinetul meu la ora 9:00 dimineața.” El a semnat acea declarație pe hârtie.

Și în felul acesta acel bebeluș a trăit, pentru că o mamă micuță a fost perseverentă. Ea văzuse cum acel orb și-a căpătat vederea, așa că biserica catolică sau orice altceva nu a mai putut-o ține pe loc. Ea a fost perseverentă. Ea a știut că dacă Dumnezeu a putut să deschidă ochii orbului, același Dumnezeu poate să dea viața înapoi, pentru că El este Restauratorul vieții. Cu siguranță. Ea a crezut. Ea a fost perseverentă.

Dumnezeu să aibă milă. Putem să fim perseverenți în după-masa aceasta ca să ajungem la Isus Hristos, când noi îl vedem pe El venind în mijlocul nostru și făcând lucrări ce nu au mai fost făcute încă din zilele apostolilor? De ce nu putem să fim perseverenți și să insistăm asupra acestui lucru? Desigur. Dacă credința noastră prinde rădăcină și suntem cu adevărat convinși că este Dumnezeu, noi vom fi perseverenți.

Mulțumesc. Este timpul ca eu să plec și aș dori să mă rog pentru toți bolnavii. Eu nu pot să-l iau pe fiecare la amvon și să mă rog pentru fiecare sub o vedenie. După patru sau cinci vedenii, ei pot să mă împacheteze de aici. Voi știți lucrul acesta. Câți dintre voi înțeleg aceasta? Biblia învață acest lucru.

Acea femeie micuță i-a atins haina (El a avut acel fel de vedenie), și El a spus: „Simt că puterea m-a părăsit. Am slăbit în putere.” Deci voi înțelegeți că noi nu am putea să rezistăm la acest lucru.

Credeți voi că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu? El ne-a învățat că „*Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred; ei vor pune mâinile peste bolnavi și aceștia se vor însănătoși. Lucrările pe care le fac Eu, le vor face și ei.*” Voi să credeți cu toată puterea iar Dumnezeu vă va da lucrurile pe care le cereți. Credeți aceasta?

Înainte să formăm linia de rugăciune, doresc să fiți respectuoși numai pentru un moment. Credeți. Uneori tu trebuie să tai totul cu Cuvântul. Când vă voi întâlni în ziua judecății, asupra mea nu se va găsi sângele nimănui. Vedeți? Eu vreau ca voi să știți că v-am spus adevărul direct din Cuvânt. Dacă Dumnezeu nu confirmă

acest adevăr, atunci nu este adevăr și nu este Dumnezeu. Dacă Dumnezeu însă confirmă acest adevăr, atunci este adevărat și voi trebuie să ascultați de el.

Înainte să merg acolo și să pun mâinile peste bolnavi, eu doresc ca unii dintre voi să creadă cu toată inima că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este tot atât de Fiul a lui Dumnezeu cât a fost vreodată. Este Duhul Lui și eu vă spun că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Voi îl credeți? Mulțumesc pentru credința voastră.

Înainte ca eu să fiu sigur că ungera Domnului este peste mine, înainte ca voi să vă ridicați de la locurile voastre aș dori ca voi să spuneți în inimile voastre: „Doamne Dumnezeule, eu știu că acel om care stă acolo nu mă cunoaște. Eu știu că el mi-a arătat în aceste două seri în care a predicat, că Tu ai promis aceste lucruri pentru zilele de pe urmă și că necredinciosul se va îndepărta de la ele. Eu sunt un credincios, Doamne și eu cred. Lasă-mă să îți ating marginea hainei Tale. Tu să răspunzi înapoi prin acel predicator de acolo și să faci aceleași lucrări pe care le-ai făcut când ai fost aici pe pământ prin biserica Ta, iar eu voi ști că aparțin de acea biserică pentru că eu sunt botezat în acel trup printr-un singur Duh.” Cu adevărat așa este. Voi să spuneți aceasta și să credeți.

Să fiți acum cu toții respectuoși pentru un moment și să facem liniște pentru un moment. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dacă nu vă voi mai vedea și Duhul mă va lovi, iar eu nu voi apuca să vă spun „La revedere”, eu vă voi spune în limba germană, „Auf Wiedersehen”, care înseamnă „ne vom mai întâlni”. Noi ne vom mai revedea iarăși undeva, dacă nu aici, undeva, dincolo de râu. Ne vom revedea pe cealaltă parte. Când voi sta acolo, în ziua judecății, și când această zi se va arăta pe marele ecran a lui Dumnezeu, voi veți vedea că v-am spus adevărul. Eu am fost cinstit cu voi. Eu nu am ținut nimic înapoi. Eu l-am așezat în felul în care Cuvântul spune.

Dumnezeule cel Atotputernic, vino acum în scenă și adu la cunoștința acestor oameni că slujitorul tău nu se află aici pentru alt motiv decât acela pe care l-ai trimis Tu. Eu Tată am vorbit despre Tine, iar Tu vorbește acum pentru mine că am spus adevărul. Eu cer aceasta în Numele lui Isus Hristos.

Aveți credință în Dumnezeu. Nu vă îndoiiți. În regulă acum, uitați-vă în partea aceasta și credeți. Credeți, vă rog. Să vă rugați în inima voastră. Vedeți dacă Dumnezeu poate să îmi spună pentru ce vă rugați. Vedeți dacă este sau nu Duhul Sfânt.

Acest om mărunț care stă la marginea acestui rând și-a ținut capul jos și s-a rugat în continuu. El se roagă. El încearcă să îl întrebe pe Dumnezeu dacă îl scapă de acea astmă. Așa este? Ridică mâna dacă este așa. Amin.

Dacă El nu este Același ieri, azi și pentru totdeauna, atunci cine este Isus? Nu-i așa? Priviți la acest om care stă aici și care se uită la mine. El se roagă pentru o cumnată care este foarte, foarte bolnavă. Așa este. Voi vedeți că El este aici. Nu știți asta?

Uitați-vă la doamna care stă aici și care este mai în vârstă. Ea se roagă pentru că este ceva în neregulă cu gâtul ei. Așa este, doamnă, nu-i așa? Dacă este așa, ridică mâna. În regulă, primește vindecarea. Du-te și fă-te bine.

Vedeți voi că El este aici? Credeți asta? Puteți voi să fiți perseverenți, să stați acolo și să spuneți: „Dacă prezența lui Isus Hristos este aici și cunoaște secretele inimilor, ...Biblia spune că Cuvântul lui Dumnezeu este mai puternic ca o sabie cu două tăișuri și deosebește gândurile inimii.” Cum poate acel lucru să fie Cuvântul lui Dumnezeu? *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele (eu am fost botezat în trupul Lui, Cuvântul Lui rămâne aici), cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7) Amin. De ce nu putem să fim perseverenți și să credem din toată inima?

Câți dintre voi, oamenii de aici, au bilete de rugăciune în această linie și doresc rugăciune? Ridicați mâna. În regulă. Câți dintre voi nu aveți bilete de rugăciune și totuși doresc să ne rugăm pentru ei?

Câți dintre predicatorii de aici, sunt oameni cu frica lui Dumnezeu și cred în vindecarea divină? Eu nu cer să îmi spuneți la ce denominațiune aparțineți. Voi puteți aparține la ce denominațiune doriți. Dacă voi predicatorii, credeți în vindecarea divină și sunteți interesați că Dumnezeu vindecă oamenii, încercând să le facă viața un pic mai ușoară, să le ușureze călătoria pe acest pământ, să ridicați mâinile. În regulă.

Eu vă voi ruga să veniți să stați aici și să formați o linie cu mine, în așa fel încât, atunci când sunt dus, oamenii să vadă că nu sunt eu. Voi aveți tot atâta drept să vă rugați pentru bolnavi cât am și eu. Orice predicator a lui Dumnezeu care este ales de Dumnezeu, are un drept. Isus a spus: „*Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură. Cel ce crede și va fi botezat va fi mântuit; cel ce nu crede va fi osândit. Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred; dacă își vor pune mâinile peste bolnavi, ei se vor însănătoși.*” Predicatorii predică Evanghelia la orice făptură.

Eu doresc ca predicatorii să vină aici și să facă o linie dublă. Eu voi sta chiar aici între voi și vom lăsa pe cei bolnavi și nevoiți să treacă pe aici. Când voi veniți, să nu veniți la unul dintre noi. Voi să veniți aici smeriți, așa cum ați veni să intrați la botez. Veniți aici. Când acești predicatori împreună cu mine își vor pune mâinile peste voi, să credeți că veți fi vindecați.

Noi dorim să aducem aici numai predicatori ai Evangheliei. În regulă. Eu doresc ca predicatorii să formeze aici o linie dublă. Mulțumesc, fraților, pentru cooperarea voastră. Voi sunteți crema recoltei. Eu vă apreciez ca frați și surori în Hristos. Să țineți minte acum că voi sunteți interesați ca acești oameni să fie vindecați. Voi ați venit să vă arătați credința în Dumnezeu și că voi credeți în vindecarea divină.

Fiecare persoană de aici ce aparține acestor congregații ar trebui să fie mândră de predicatorul care le aparține și recunoscător pentru un slujitor care stă aici și îl reprezintă pe Hristos. Ei stau în mijlocul conflictului și îl cred pe Hristos pentru că știu că același Dumnezeu pe care ei L-au iubit și L-au slujit, este Cel ce

cunoaște inima. Când voi vă îmbolnăviți sau vi se întâmplă alt necaz, pastorul vostru are dreptul să se roage pentru voi.

Îl iubiți pe Dumnezeu? În regulă. Eu doresc ca fratele Roy Borders să vină aici la microfon. Eu voi merge acolo jos printre oameni. El va conduce congregația în ce privește felul în care se va forma linia de rugăciune. Voi veți începe din această parte având acești predicatori rugându-se pentru voi și punându-și mâinile peste voi. Apoi va veni acest rând și el vă va spune cum să procedați. Să veniți dintr-o parte ca să nu încurcăm lucrurile. Orice persoană care dorește rugăciune o va primi în felul acesta.

Haideți să ne aplecăm capetele acum. Frații mei predicatori, voi să vă rugați din toată inima. Tatăl nostru ceresc, împlinește acest lucru pentru noi. Marele moment a sosit. Eu a făcut ce am știut mai bine și le-am arătat oamenilor din Biblie că cei perseverenți au fost aceia care au primit binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă au crezut, ei au primit promisiunea. Ei au crezut promisiunea și i s-au supus, iar în felul acesta nimic nu le-a mai putut sta în cale.

Tatăl nostru grațios, acești oameni au stat în așteptare în această după-masă. Cei ce sunt aici au ascultat pentru că au avut un motiv. Ei au venit după harul Tău. Tu ni te-ai arătat înaintea noastră într-un fenomen măreț, arătând că Tu ești încă Isus și că ești prezent aici.

Biserica primește ultima avertizare. Tată ceresc, eu știu că acest mesaj s-a dus la oameni și ei l-au auzit. Într-o bună zi însă ei îl vor auzi pentru ultima oară. Cum vom ști însă că acea zi nu este astăzi? Poate că aici sunt oameni care vor fi morți până dimineață. Cum vor auzi ei în urechi acea voce în eternitate, și cum s-au îndepărtat ei de la adevărul lui Dumnezeu?

Eu mă rog, Tată, ca acești credincioși prețioși de aici, să fie vindecați. În biserică ai pus cinci slujbe, Tu ai spus că ai rânduit în biserică apostoli, profeți, învățători, păstori și evangheliști. Dumnezeule, Tu aranjezi aceste slujbe în

biserică. Poate că ei nu pot profeti sau să spună anumite lucruri și poate că nu au duhul deosebirii, dar ei sunt bărbați învățători și păstori.

Eu am predicat din greu, iar ei au stat aici să spună că acesta este adevărul. Ei l-au recunoscut. Dumnezeu, să îi onorezi pe acești bărbați și să ajungi la sămânța aceea predestinată care stă aici pe insulă înainte să fie prea târziu. Tu să îi onorezi și să le binecuvântezi adunările. Fie ca o trezire de modă veche să pornească în fiecare din aceste adunări. Noi știm că Tu vei onora acest lucru.

În timp ce noi coborâm, onorează-le rugăciunile în timp ce ne rugăm. Când ei își pun mâinile lor ministeriale puse deoparte pentru Împărăția lui Dumnezeu peste ei, Doamne, Tu să îi asculți și să le răspunzi la rugăciune. Fie ca fiecare persoană bolnavă care trece prin această linie să iasă de aici laudându-L pe Dumnezeu cum a făcut Avraam: „Se va întâmpla oricum, pentru că așa a spus Dumnezeu.” Rugăciunea credinței să salveze bolnavii, iar Dumnezeu să îi ridice. „Dacă își pun mâinile peste bolnavi, ei se vor însănătoși”. Dumnezeu a spus aceasta și așa va fi. Cineva va fi vindecat. Noi cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Aș dori ca organistul să cânte din toată inima, iar adunarea să cânte, „Crede numai, toate lucrurile sunt posibile. Crede numai.” Fratele Borders va începe să direcționeze linia de rugăciune. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Crede numai. Toate lucrurile sunt cu putință.

Eu am verificat câteva mâini în timp ce au venit. Oameni, ați observat cum am luat mâna și am ținut-o în felul acesta? Vă amintiți, voi, canadienii, prima oară când v-am întâlnit? Eu puteam ști boala numai dacă luam mâna persoanei în mâna mea. Câți dintre voi vă amintiți de aceasta? Țineți minte, acest dar a fost manifestat pentru prima oară în Regina, Canada, când am fost cu Ern Baxter în seara aceea. Eu am profetizat și v-am spus că El mi-a zis că într-o zi, dacă eu voi fi respectuos, voi cunoaște tainele inimilor. Câți dintre voi vă amintiți că v-am spus asta acum câțiva ani? Biblia spune: *„Dacă printre voi se află vreunul spiritual sau*

proroc, și ce spune se întâmplă, atunci să-l ascultați". Ascultați-mă, Isus Hristos vă iubește pe toți.

Eu am verificat mâinile celor ce au venit prin linie și la un mare procent dintre ei vibrațiile s-au oprit înainte să ajungă la mine. Când acei predicatori și-au pus mâinile peste ei, aceștia au fost vindecați înainte să ajungă la mine.

Frate Byskal, Dumnezeu să te binecuvânteze. Eu tocmai te-am recunoscut, tatăl fratelui Eddie. Dumnezeu să te binecuvânteze. Fie ca dragostea nesfârșită a lui Dumnezeu să stea cu voi până când ne vom mai întâlni. Apoi vom spune: „Până la întâlnire! Până la întâlnire!”

Haideți să ne ridicăm mâinile acum. Rugați-vă pentru mine. Eu am nevoie de rugăciunea voastră. Eu vă iubesc cu o dragoste nemuritoare. Când vă vorbesc în felul în care vă vorbesc, este din dragoste, pentru că vă iubesc.

Până ne vom mai întâlni! Dumnezeu să vă binecuvânteze, fraților. Ne vom întâlni!

Dumnezeu să vă binecuvânteze până când ne vom întâlni iarăși.

(Fratele Branham întreabă pe cineva: „O să încheiați adunarea”?)

Haideți să ne plecăm capetele. Eu îl voi întreba pe fratele Eddie dacă nu vrea să vină aici și să spună ce dorește inima lui să spună. Eu voi pleca în curând peste ocean, dar depind de voi, să vă rugați pentru mine. Să faceți aceasta cu dragoste dumnezeiască. Eu nu voi uita niciodată insula Victoria. Dumnezeu să vă binecuvânteze până când vă voi mai vedea. Frate Eddie. **AMIN.**